Ţara Galilor
Ţara Galilor invadată de Duhul Sfânt
prin Evan Roberts
de James A. Stewart

P-E-fl-W

Editura Perla Suferinţei Suceava, 2007

ISBN 1-56632-067-4
Permisiunea pentru traducere şi tipărire în limba română este acordată
Editurii Perla Suferinţei
Editor coordonator: Valentin Leonaş Traducere: Larisa Leonaş Tehnoredactare: Şerban Cojocar
Coperta: Laura Fărcaş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEWART, JAMES A.
Ţara Galilor invadat de Duhul Sfânt prin Evan Roberts / James A. Stewart; trad.: Larisa Leonaş. -Şcheia :
Perla suferinţei, 2007
ISBN 978-973-88299-4-7
I. Leonaş, Larisa (trad.)
94(429)" 1904/1905"

Cuprins

Ded
pastorului şi
a căror slujire în Ţara C
binecuvântată. Acum, ei p

Dedicată cu afecţiune
în memoria
pastorului şi domnului Sydney Evans
a căror slujire în Ţara Galilor şi India a fost extraordinar de binecuvântată. Acum, ei privesc pe împăratul în frumuseţea Lui.

Introducere

Pare ciudat că un scoţian scrie despre marea trezire din Ţara Galilor? Dacă pare aşa, atunci trebuie să menţionez că, pe când eram un prunc în Hristos, am citit şi am auzit despre această mişcare puternică şi am fost zdruncinat până în adâncul adâncului meu.

Prima mea vizită în Ţara Galilor a fost în 1936, cu scopul de a vorbi la toată suflarea misionară şi la conferinţa biblică din Swansea, împreună cu Dr.Paul Rader, Dr. R. E. Neighbour şi domnul Charles E. Cowman. De atunci, am avut de multe ori privilegiul să vorbesc la acelaşi fel de întruniri care aveau loc în subsolurile Colegiului Biblic din Ţara Galilor. în plus, am slujit timp de un an la Adunarea Llandridod Wells (Welsh Keswick). De fiecare dată am profitat de ocazie pentru a trăi din nou acele zile glorioase, nu doar cu cei care au fost mântuiţi în acea perioadă, ci şi împreună cu câţiva lideri.

Familia domnului Evan Roberts a fost deosebit de binevoitoare cu mine de-a lungul anilor, ori de câte ori am avut ocazia să-i vizitez. Ce momente preţioase am petrecut la Island House, locul de naştere al aceluia prin care a izbucnit trezirea şi, de asemenea, locul unde el a avut parte de acele săptămâni extraordinare de părtăşie cu Tatăl său ceresc! Aici, aceşti prieteni au dat la o parte, cu multă bunătate vălul vieţii intime de familie şi mi-au permis accesul în multe din secretele acestor timpuri glorioase. Fireşte, multe din aceste întâmplări sunt prea intime şi sfinte pentru a putea fi scrise într-o carte.

Pentru a fi nepărtinitor faţă de prietenii mei evanghelişti de prin toată lumea, mă simt obligat să fac cunoscut cititorului diferenţa dintre o lucrare spontană a lui Dumnezeu în trezire şi o campanie evanghelistică pregătită şi planificată. Dacă Duhul Sfânt nu lucrează cu putere în biserici înainte de a veni evanghelistul, atunci este nevoie de o pregătire bine organizată. Mulţi evanghelişti au fost extrem de dezamăgiţi, nu numai în privinţa pregătirii sărace din punct de vedere spiritual, ci şi în privinţa lipsei pregătirii organizate pentru campaniile lor evanghelistice. Pregătirile neglijate sunt o insultă la adresa lui Dumnezeu. Totuşi, această carte vorbeşte despre trezirea spontană.

Dacă cititorul doreşte să cunoască părerile mele personale cu privire la diferenţa dintre pregătirea pentru Trezire şi cea pentru o Campanie Evanghelistică, poate să citească două cărţi importante: ***Evangelism Without Apology*** *(Evanghelismul fără scuze) - învăţături oferite la Universitatea Bob Jones şi* ***Open Windows*** *(Ferestre deschise).*

Cea mai importantă pregătire este aceea făcută în rugăciune care rezultă în mărturisirea păcatelor şi în ungeri cu putere ale Duhului Sfânt. Nu contează cât de mare poate fi mulţimea sau organizaţia, dacă creştinii nu sunt zdrobiţi şi împovăraţi pentru suflete, iar Duhul Sfânt nu lucrează, totul este în zadar.

Capitolul 1

Când Duhul a venit

James A. Stewart Danemarca, 1963

Evan Roberts nu a fost iniţiatorul trezirii din Ţara Galilor. **Autorul trezirii din Ţara Galilor nu a fost nimeni altul decât însuşi Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.** Deşi în cadrul acestei mişcări, Evan Roberts a devenit figura cea mai faimoasă înaintea publicului şi a presei din noiembrie 1904, este bine să menţionez că Marea Trezire din Ţara Galilor îşi are originea cu doi ani înainte de această perioadă, în multe regiuni din Principat. Iar atunci când râul lui Dumnezeu s-a revărsat din plin în ultima parte a anului 1904, Duhul Sfânt folosea ca instrumente cel puţin o sută de pastori, evanghelişti şi aşa-numiţi „oameni laici" pentru lucrarea Sa. In timp ce lucrările Duhului în trezire s-au răspândit aproape în fiecare colţ al ţării, lucrarea lui Evan Roberts s-a restrâns, în mare parte, la unul din cele douăsprezece ţinuturi. Focul lui Dumnezeu s-a aprins în sate şi oraşe pe care el nu le-a vizitat. Şi în multe din locurile pe unde trecea, descoperea că focul era deja acolo, iar vizita sa nu făcea decât să aprindă flacăra.

Una din caracteristicile mişcării adevărate a Duhului Sfânt în trezire este că El nu depinde de o personalitate omenească în lucrările Sale. Cu toate că îl iubesc mult şi îl admir pe Evan Roberts ca om al lui Dumnezeu şi cu toate că îl apreciez pentru lucrarea sa care a fost extraordinar de binecuvântată în mişcarea din Ţara Galilor, trebuie să mărturisesc că s-ar pierde mesajul cărţii dacă aceasta i-ar determina pe cititori să înalţe un om în locul lui Dumnezeu.

4

8

Ţara Galilor invadată de Duhul Sfânt

Este adevărat că trebuie să existe partea umană a trezirii, „Sabia Domnului - **şi a lui Ghedeon".** Este adevărat că Dumnezeu caută şi foloseşte vase zdrobite şi curate pentru lucrarea Sa şi că în Evan Roberts, El a găsit un astfel de vas. Mai mult decât atât, în toţi aceşti ani, El a pregătit şi a folosit sute de instrumente de acest fel în diferite regiuni ale Principatului, care au condus mii de oameni la Hristos. La rândul lor, aceşti tineri convertiţi au mărturisit mai departe despre harul şi puterea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, fiecare din aceşti bărbaţi şi femei ar îndrepta cititorul către Duhul Sfânt al lui Dumnezeu care a fost iniţiatorul şi promotorul acestei mişcări puternice din Ţara Galilor şi în regiunile alăturate din 1904-1905.

O altă caracteristică remarcabilă a unei treziri adevărate este că mişcarea nu depinde de bani, organizare sau reclamă. Nu poţi organiza sau controla focul lui Dumnezeu.

Trăsătura uimitoare a acestei treziri a fost lipsa publicităţii. Nu erau cărţi de cântări, nici lideri de închinare, nici comitete, nici coruri, nici predicatori mari, nici daruri, nici vreun fel de organizare.

M-am uitat peste ziarele care s-au publicat în 1904 şi 1905 în Ţara Galilor şi nu am găsit nici un articol care să anunţe întâlnirile. Din câte am aflat în urma cercetărilor mele - citind ziarele şi cărţile şi punând câteva întrebări unor oameni care au fost mântuiţi în acea perioadă - nu s-a cheltuit nici un dolar pentru a face reclamă oamenilor pe care i-a folosit Dumnezeu în trezire. Cum spunea odată regretatul Lord Pontypridd: **„Trezirea se** finanţează **şi îşi face singură reclamă. Nu există note de plată, nici săli închiriate, nici salarii."**

Din câte ştiu eu, o singură dată s-a întâmplat ca un comitet organizat să planifice o campanie

evanghelistică pentru Evan Roberts în oraşul Liverpool, în 1905. Chiar şi de această dată, Duhul lui Dumnezeu a stricat planurile lor şi le-a încurcat programul, atunci când a ajuns Evan.

Mişcarea a fost în totalitate sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Se pare că Evan Roberts şi-a învăţat lecţia în privinţa planurilor făcute de el încă din primele zile ale trezirii. Cu puţine

săptămâni înainte să izbucnească trezirea în biserica natală din Loughor, Evan îşi planificase campanii în toată Ţara Galilor împreună cu fratele său şi prietenul său, Sydney Evans. Curând, avea să afle că Duhul avea un alt plan - ceva mai bun şi mai adânc. După toate acestea, el s-a temut foarte mult de planificarea şi organizarea omului. Din discuţiile lungi pe care le-am avut cu Sydney Evans şi Mary Roberts-Evans, soţia lui şi, de asemenea cu văduva lui Dan Roberts, am aflat că Evan nu anunţa nici o întâlnire cu o săptămână înainte. El spunea pur şi simplu cu o zi sau două înainte, dacă nu deloc, că spera să fie într-un anumit loc, la o oră stabilită. Dar chiar şi *atunci,* nu era sigur când, unde sau dacă va predica! El mergea numai împreună cu Duhul. Când s-a organizat acea campanie în Liverpool, comitetul 1-a constrâns să anunţe exact când urma să vină şi să înceapă întâlnirile, dar el a refuzat să spună, iar când a ajuns într-un sfârşit acolo (acestea au fost singurele întâlniri la care a participat în afara ţării sale mult iubite), a anunţat comitetul cu doar trei sau patru zile înainte de a ajunge. Chiar şi atunci, deşi o sută de mii de oameni din marele oraş al Angliei abia aşteptau să-1 audă, el a insistat că nu poate şti în care din capelele arhipline urma să vorbească la o anumită oră!

Dan Roberts şi Sydney Evans au secerat o recoltă bogată, dar ei, ca şi Evan, au ascultat de Duhul Sfânt şi au mers în locurile unde El vroia ca ei să meargă. Aceştia erau tineri care aveau puţin peste douăzeci de ani, total necunoscuţi publicului. Ei ştiau că fără prezenţa şi puterea Duhului Sfânt şi fără mâna Sa călăuzitoare, nu ar fi realizat nimic. Iar când ajungeau într-un loc, uneori predicau şi uneori nu. Câteodată nu spuneau nimic în tot timpul serviciilor religioase care durau patru sau cinci ore.

Oamenii veneau la întâlniri din pricina lui Dumnezeu. De multe ori, ei umpleau capelele până la refuz, neştiind dacă evanghelistul va fi acolo sau nu. *Uneori Evan Roberts intra la o întâlnire, se aşeza pe locul din faţă şi nu spunea nimic timp de trei ore.* Apoi se ridica, predica şi se ruga zece sau cincisprezece minute şi se aşeza din nou. Iar oamenii continuau întâlnirea sub influenţa Duhului Sfânt.

Este adevărat că în acele zile erau solişti, duetişti şi cântăreţi deosebiţi, cum ar fi Sam Jenkins, domnişoara S.A. Jones, Annie M. Rees, Anne Davies şi alţii, dar ei nu erau niciodată anunţaţi să cânte. Doar atunci când erau constrânşi de Duhul, începeau să cânte. Evanghelistul nu-i chema niciodată să cânte şi nici nu anunţa că urmau să cânte. Uneori cântau, uneori nu, potrivit cu înştiinţările Duhului. Câteodată, aceste tinere, în loc să cânte, îşi exprimau bucuria explozivă şi izbucneau în rugăciuni fierbinţi şi bucurie. Deseori, când se ridicau să cânte, nu puteau să termine cântarea pentru că erau copleşite de puterea lui Dumnezeu.

O altă caracteristică a trezirii adevărate este că, însuşi Domnul Isus Hristos este centrul atracţiei - „Se zvonea că El era în clădire". Dacă evanghelistul sau grupul evanghelistic este centrul atracţiei, atunci lucrarea este din firea pământească şi nu din Dumnezeu.

Nimeni nu era mai conştient de acest lucru ca faimosul om pe care 1-a folosit Dumnezeu în trezire. Era îngrozit de publicitate, de reporterii ziarelor, de linguşiri. De multe ori se retrăgea de la întâlniri, atunci când simţea că oamenii veneau doar pentru a-1 vedea şi auzi. In întâlnirile în care se temea că era centrul atracţiei, ruga cu un duh aprins oamenii să-şi

întoarcă privirea doar la Hristos, căci, dacă nu, Duhul Sfânt se retrăgea din acea mişcare. Alteori, el se oprea intenţionat în timpul predicii din cadrul întâlnirii deoarece simţea că oamenii veniseră să-1 vadă şi să-1 audă pe *el* - cel despre care auziseră - mai degrabă decât pe Isus Hristos - Cel care avea binecuvântarea pentru ei. Deşi ajunsese cel mai recunoscut predicator din lume din acea vreme, el a refuzat în mod repetat interviurile cu reporterii ziarelor care veneau din toate zonele pământului. El nu a acceptat să fie fotografiat decât de membrii familiei sale. A ştiut că această trezire era de la Dumnezeu şi nu de la el, iar dacă oamenii îl idolatrizau pe el, atunci slava Shekinah se retrăgea. Aşadar, atunci când primea scrisori de la diferite edituri din toată lumea care-1 întrebau dacă puteau să scrie despre el, simţea că Duhul nu vroia ca el să răspundă acestora, temându-se că astfel îl va jefui pe Dumnezeu de slava care I se cuvenea doar Numelui Său sfânt.

Uneori, Evan se aşeza printre oameni, se ruga în tăcere şi apoi pleca fără să spună un cuvânt. Vizitatorii din zone diferite ale lumii rămâneau uimiţi când stăteau în adunările arhipline unde oamenii cântau, se rugau şi mărturiseau, chiar şi fără ca tânărul profet să fie acolo. Evlaviosul F. B. Meyer, un lider creştin matur, după ce 1-a urmărit în timpul întâlnirilor, a afirmat: „El nu va merge înaintea Duhului Sfânt, ci este gata să stea deoparte şi să rămână în umbră, dacă nu este absolut sigur că Duhul lui Dumnezeu lucrează prin el." Apoi a adăugat: „Aceasta este o lecţie esenţială pentru fiecare dintre noi!"

Era atât de evident că această mişcare era o lucrare divină, încât conducători creştini englezi remarcabili au venit şi, cuprinşi fiind de o teamă respectuoasă, s-au închinat în adorare înaintea lui Dumnezeu. Deşi priveliştea binecuvântării a fost vizitată de predicatori faimoşi, cum ar fi Gypsy Rodney Smith, F. B. Meyer, G. Campbell Morgan, generalul Booth şi mulţi alţii, în majoritatea cazurilor, aceştia doar s-au rugat sau au spus câteva cuvinte. Uneori, ei stăteau liniştiţi, în timp ce tinerii şi chiar copiii se rugau, cântau şi mărturiseau în Duhul. Aceşti oameni mari ai lui Dumnezeu au recunoscut faptul că acolo nu era o trezire declanşată de predicatori extraordinari sau de predici bune, ci era o lucrare supranaturală, separată de toate celelalte. Ei simţeau că până şi prezenţa lor deranja întâlnirea. *Şi de ce ar mai fi fost nevoie ca lideri mari creştini să predice, când, înaintea ochilor, îşi vedeau predicile împlinite!* Aici era răspunsul la agonia rugăciunilor lor pentru mântuirea sufletelor pierdute şi pentru binecuvântarea cerută peste biserica lui Dumnezeu. Şi pe lângă aceasta, ei nu puteau să participe dacă Duhul Sfânt nu îi invita!

Capitolul 2

Mişcarea Duhului

Când Duhul Sfânt se pogoară cu putere peste o biserică, peste un oraş sau peste o ţară, El vine cu planul şi ordinea Sa în lucrare. Acest lucru este uşor de observat în trezirea din Ţara Galilor.

A fost o trezire pentru tineri. Chiar Evan Roberts avea doar douăzeci şi şase de ani. Sora lui, Mary, care a fost şi ea foarte implicată, avea şaisprezece ani, iar viitorul ei soţ, Sydney Evans şi fratele lor, Dan, aveau în jur de douăzeci de ani. „Surorile cântăreţe", aşa cum li se spunea, aveau între optsprezece şi douăzeci şi doi de ani. Mii de tineri, după ce primeau mântuirea, mergeau peste tot să-şi spună mărturia. Copilaşii aveau întâlnirile lor de închinare şi rugăciune. Capelele erau supraaglomerate de tineri.

A fost o trezire a cântării. Locuitorii din Ţara Galilor sunt bine-cunoscuţi pentru darul lor natural de a cânta în comun. Armonia tonului era perfectă şi majoritatea cântăreţilor cântau de parcă ar fi fost pregătiţi. Apoi, imaginaţi-vă, dacă puteţi, un instrument cu fiecare coardă controlată de suflarea Duhului lui Dumnezeu! Un lider binecuvântat din trezire, R. B. Jones, a spus: „Adevărul este că până nu auzi este inimaginabil, iar când auzi, este indescriptibil. Nu era nici o carte de cântări. Nimeni nu anunţa cântările. Absolut oricine din sală începea uneori

să cânte şi foarte rar s-a întâmplat ca imnul început - despre care nimeni

nu ştia de către cine fusese început - să sune fals pentru moment. *Din clipa în care se dădea tonul, imnul era pe buzele tuturor celor din adunare, ca şi cum toţi ar fi fost conduşi de un impuls simultan, ca şi cum cântarea ar fi fost anunţată şi toţi ar fi răspuns comenzilor unui dirijor.* Nu am mai văzut nimic asemănător. Aveai impresia că cei 1000-1500 de oameni dinaintea ta erau contopiţi într-o imensitate care avea aceeaşi minte şi personalitatea unui singur suflet. Amestecul perfect dintre stările sufleteşti şi intenţiile fiecăruia era o mărturie grăitoare a unirii pe care doar Duhul lui Dumnezeu o făcuse." Un alt martor a spus: „Atât rugăciunea, cât şi cântarea erau minunate. *Nu era nevoie de orgă.* Adunarea era propria-i orgă, în timp ce miile de inimi vesele sau triste îşi găseau trăirile în Psalmi."

A fost o trezire a rugăciunii. în mare parte, rugăciunea se îmbina cu lauda. Şi ce timp de rugăciune extraordinar! Rugăciunea a fost aceea care a despicat cerurile; rugăciunea care a primit răspunsuri directe, atunci şi acolo. Duhul mijlocirii a fost turnat din plin peste întreaga adunare, aşa încât toţi mijloceau simultan timp de câteva ore! Străinii rămâneau uimiţi când auzeau pe cei tineri şi neînvăţaţi rugându-se cu atâta ardoare şi inteligenţă prin Duhul lui Dumnezeu, în timp ce luau cu asalt Tronul Harului, închinarea şi adorarea erau nelimitate. Lauda se unea cu cererea, iar rugăciunile erau ascultate şi ei vedeau clar acest lucru înaintea ochilor lor, atunci când cei dragi ai lor nemântuiţi veneau la întâlniri şi erau mântuiţi! Ce contrast în comparaţie cu întâlnirile noastre de rugăciune!

A fost o trezire a câştigării de suflete. De obicei, doar câţiva predicatori şi câţiva membri ai bisericilor mărturiseau despre harul salvator al Domnului Isus, dar acum fiecare creştin din Ţara Galilor avea o durere arzătoare pentru oamenii pierduţi. Era ceva absolut normal ca fiecare credincios adevărat să vorbească despre Mântuitorul său glorios în minele de cărbune, în vagoane de tramvai, în birouri şi în şcoli. Mii de oameni au fost mântuiţi prin mărturia personală a unor credincioşi obişnuiţi şi simpli care le-au vorbit despre drepturile lui Hristos în timp ce discutau lucruri banale.

A fost o trezire a experienţelor personale. Cât s-ar mai fi bucurat John şi Charles Wesley la aceste întâlniri! Nu e de mirare că generalul William Booth s-a cutremurat când a auzit mărturiile. *Se merita efortul să călătoreşti mii de kilometri, chiar şi din Australia şi din Noua Zeelandă, doar pentru a participa la un serviciu de trezire, chiar dacă Evan sau Dan Roberts sau Sydney Evans lipseau - şi aceasta doar pentru a asculta mărturiile dinamice despre experienţele spirituale ale creştinilor din Ţara Galilor!* întâlnirile acestea se asemănau mult cu cele ale metodiştilor, considerate demodate - readuse la viaţă prin Duhul lui Dumnezeu. Acolo era o umblare intimă cu Dumnezeu - un Dumnezeu cu care ei aveau înţelegeri şi legături personale şi pe care ei ajunseseră să-L cunoască într-o intimitate adâncă. Acolo era un Dumnezeu care a răspuns rugăciunilor.

Nu era de mirare că nu puteau să doarmă şi nici nu se puteau dezlipi de adunare. De asemenea, nu era surprinzător faptul că serviciile de închinare se încheiau abia la două sau trei dimineaţa, după care oamenii mărşăluiau pe străzi şi cântau laudele Mielului!

în acea perioadă şi după ea, mulţi au criticat sentimentalismul exprimat în întâlniri. într-adevăr, atunci când mii de oameni sunt convinşi de păcatele lor, iar apoi sunt mântuiţi într-un mod minunat prin Harul lui Dumnezeu, cum pot să-şi stăpânească bucuria? Când credincioşii sunt ridicaţi la o nouă poziţie cerească în Hristos şi în acelaşi timp, văd răspunsul anilor de rugăciuni fierbinţi pentru mântuirea celor dragi, cu siguranţă, trebuie să fie strigăte de bucurie şi cântări de adorare. în prezenţa lui Dumnezeu, munţii s-au topit, iar cerurile s-au deschis. Biserica din Ţara Galilor avea o viziune nouă şi glorioasă a minunatului Domn. *Acest lucru a fost exprimat clar în următoarea cântare, numită „Cântarea de dragoste a trezirii":*

Iubire copleşitoare, milă fără margini!
Nelimitată ca oceanele în revărsarea lor:
Isus, Prinţul vieţii, moare -
în sângele Său avem viaţă!

Oh! Ce inimă îl poate uita vreodată?
Cine poate înceta să-I cânte laude?
Iubire copleşitoare! întotdeauna preţuită,
Atunci când cerurile răsună de cântări.

Capitolul 3

O, Doamne, despică cerurile!

Orice revărsare a Duhului lui Dumnezeu este urmarea mijlocirii înflăcărate, agonizante, însoţită de inimi zdrobite şi o smerenie înaintea lui Dumnezeu. Acestea sunt urmate de faptul că oamenii îl recunosc şi îl onorează pe binecuvântatul Duh Sfânt. Atât pastorii, cât şi enoriaşii bisericilor sunt foarte preocupaţi de *discrepanţa* dintre relatarea cărţii Faptelor Apostolilor care mişcă profund inima omului şi starea bisericii din zilele noastre. Tot aşa s-a întâmplat şi în Ţara Galilor înainte de luna noiembrie a anului 1904.

Este imposibil să schiţezi începuturile trezirii, atât cele din inima fiecărui om, în mod individual, cât şi cele din fiecare biserică în parte. Fără îndoială, unul din motive este că cei care au avut cele mai adânci experienţe cu Domnul, nu puteau să le dezvăluie în public. Ele erau ceva prea sfânt pentru ei ca să le împărtăşească tuturor. Sunt sigur că mulţi ar fi putut veni în faţă să-şi spună mărturia personală despre prima atingere a Duhului din sufletul lor, pentru ca astfel să putem găsi urma începuturilor glorioase ale trezirii, dar cumva, s-a aşternut o perdea care a păstrat în taină aceste zile de început.

Este suficient să spunem că nici o trezire nu începe brusc. Manifestarea plină de putere a Duhului Sfânt vine deodată, ca în zilele lui Ezechia, dar chiar şi atunci, ea are un început când Duhul Sfânt al lui Dumnezeu mişcă efectiv vieţile personale ale oamenilor, în mod individual. Nimeni să nu se roage pentru trezire

- nimeni să nu se roage pentru un botez desăvârşit al puterii, *dacă nu este pregătit pentru cercetări profunde ale inimii şi pentru mărturisirea păcatelor din viaţa sa personală.* La început, trezirea este cea mai umilitoare experienţă. Atunci când cineva, la fel ca Isaia, se vede pe sine în lumina sfinţeniei lui Dumnezeu, el *trebuie,* în mod inevitabil, să strige: „Vai de mine!"

Trezirile spirituale profunde, fie în bisericile locale, fie în ţări întregi, încep cu oameni disperaţi ca Ana. *Dumnezeu răspunde doar creştinilor disperaţi* - creştini care s-au săturat de „serviciile" mecanice, reci înaintea lui Dumnezeu: creştini care au inima zdrobită pentru moartea bisericilor care se află sub un ordin religios şi pentru păcătoşii care merg într-un iad nesfârşit, creştini care sunt disperaţi din cauza stării lor spirituale. Este adevărat că trezirea aduce „bucurie negrăită şi strălucită", însă nu poate fi vorba despre această bucurie şi în zilele de pregătire. Atunci nu se aud cântări, ci mai degrabă suspine; nu este zâmbet, ci numai

lacrimi.
Prima izbucnire cunoscută a lucrării lui Dumnezeu în trezirea din Ţara Galilor a avut loc - ciudat - în Scranton, Pennsylvania, unde un pastor din Ţara Galilor, care conducea o biserică bogată şi prosperă, uimea audienţa cu oratoria sa minunată şi cu mintea sa sclipitoare. Dintr-o dată, acest predicator faimos a fost zdrobit înaintea lui Dumnezeu când a văzut că nu era un profet adevărat precum cei din Noul Testament. Ca urmare a acestei imagini adevărate a persoanei sale şi a faptului că el căuta realitatea în viaţa sa, a ajuns să aibă o experienţă glorioasă a plinătăţii Duhului. Imediat după aceea, predicile sale au căpătat un suflu nou şi o nouă putere. La scurt timp, el a început să aibă o povară pentru Ţara Galilor pe care o iubea mult şi simţea că trebuie să renunţe la biserica lui din Scranton. Curând după aceea, a pornit pe mare spre ţara sa natală. Spre uimirea oamenilor religioşi din Ţara Galilor - care-1 cunoşteau înainte ca el să plece în America -predicile acestui tânăr lucrător aveau acum un caracter urgent. El nu mai predica pentru efect - să stârnească sentimente înălţătoare în ascultători, ci predica pentru rezultate - salvarea sufletelor şi trezirea oamenilor lui Dumnezeu. Cineva a spus: „Cu adevărat,

era ciudat să vezi cum festivalurile de predicare galeze se transformau în ceea ce se apropie foarte mult de Conferinţele sfinţeniei, atunci când el era acolo!"
„Toţi credeau în sinceritatea predicatorului; cei mai mulţi nu-1 puteau înţelege şi mulţi i-au devenit cu totul ostili."
Toate acestea s-au întâmplat în anul 1879. Predicile acestui frate drag au mişcat profund tinerii lucrători din denominaţiunea sa. în providenţa lui Dumnezeu, la începutul anului 1903, ei predicau în locuri apropiate unul de celălalt şi au început să aibă părtaşii sfinte împreună. Acest lucru a intensificat disperarea lor de a avea tot ceea ce Dumnezeu pregătise pentru ei şi au început să fie conştienţi de prezenţa lui Dumnezeu în mijlocul lor. Unul din aceşti pastori relatează cum, într-o sâmbătă seară a fost atât de copleşit după pregătirea predicii, încât a venit peste el o ungere puternică a Duhului, care a fost urmată de un timp de mijlocire agonizantă. în următoarea zi, el a observat că predicase cu o putere neobişnuită.
Aceste experienţe glorioase au dat naştere la credinţă şi nu după mult timp, aceşti lucrători tineri au devenit foarte conştienţi că urma să se întâmple ceva nemaipomenit în mijlocul lor.
Dr. F. B. Meyer a avut un impact puternic în predicatorii din partea de sud a Ţării Galilor, aşa că aceştia i-au scris şi l-au invitat să vină şi să le slujească în ceea ce priveşte lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. El le-a răspuns că în acel an, urma să aibă loc o „Conferinţă Keswick" la minunatul izvor mineral galez din Llandridod şi i-a invitat să participe, iar ei au acceptat. Acolo au intrat într-o cunoaştere mai profundă a lucrurilor lui Dumnezeu şi în multe inimi s-a produs o lucrare puternică.
în august 1904, a avut loc a doua adunare la Izvoarele din Llandridod. Duhul lui Dumnezeu a mişcat din nou cu putere într-un mod extraordinar în toată săptămâna aceea deosebit de importantă şi nimeni nu va putea uita vreodată încheierea unui serviciu de dimineaţă, unde au slujit Dr. F. B. Meyer şi Dr. A. T. Pierson. Aceşti sfinţi galezi erau atât de copleşiţi de gloria lui Dumnezeu, aşa încât cântau fără oprire şi cu o mare înflăcărare: **„Încoronaţi-L Domn a toate!"**

Tara Galilor invadată de Duhul Sfânt
Acum ne îndreptăm privirea spre un sat mic din Cardiganshire, numit New Quary, aşezat pe marginea golfului Cardigan, la o distanţă de cincisprezece mile de prima staţie de tren. Acolo, Domnul pregătea în tăcere instrumente pentru trezirea care urma să vină. Pastorul Joseph Jenkins era profund îngrijorat de absenţa patosului atunci când predica şi a căutat cu disperare o viaţă mai profundă în Hristos. Cartea lui Andrew Murray „Cu Hristos în şcoala

rugăciunii", a avut un impact deosebit în viaţa lui, în acea perioadă. El a devenit foarte împovărat din cauza indiferenţei tuturor creştinilor din jurul lui şi, de asemenea, a fost preocupat de apatia tinerilor din biserică. A chemat tinerii la el şi le-a vorbit foarte serios şi cu mult zel despre ascultarea de Duhul Sfânt. Aceasta s-a întâmplat în prima parte a anului 1904. într-o întâlnire de rugăciune pentru tineri ţinută într-o duminică dimineaţă, pastorul a cerut să se împărtăşească experienţe spirituale. Câţiva au încercat să vorbească despre diferite subiecte, dar el i-a oprit. La sfârşit, o fetiţă care se numea Florrie Evans şi care fusese mântuită într-un mod extraordinar cu câteva zile înainte, s-a ridicat şi, cu o voce tremurândă a spus: **„ÎI iubesc pe Isus Cristos - cu toată inima** mea."
Aceste cuvinte simple, au transmis un fior în fiecare persoană prezentă. Focul s-a aprins acolo, iar flăcările acestuia s-au răspândit la Blaenanerch, New Castle-Emlyn, Capei Drindod şi Twrgwin. Acesta a fost începutul manifestării vizibile al exploziei Duhului în râuri de viaţă, care mai apoi, au atins mii de suflete.
La scurt timp, s-a auzit şi peste hotare despre această binecuvântare din New Quay. Uşile au început să se deschidă pretutindeni, iar aceşti tineri cu vârste între şaisprezece şi optsprezece ani, fiind conduşi de pastorul lor, au ţinut întâlniri în toată partea de sud a ţării. Focul se înteţea, gata să înainteze cu flăcări irezistibile. în adunările din partea de vest a Ţării Galilor, Duhul a folosit cu putere oameni ca W. S. Jones, E. Keri Evans, Jake Thickens, Seth şi Frank Joshua, John Pugh şi R. B. Jones, care predicau despre sfinţirea inimii şi a vieţii.

în august 1904, renumitul evanghelist R. A. Torrey a avut o lucrare măreaţă în oraşul Cardiff, iar ca urmare, s-a adunat o mulţime mare de suflete.
In luna noiembrie a aceluiaşi an, bisericile din Rhos, din nordul Ţării Galilor, l-au invitat pe R. B. Jones acolo - un predicator învăţat - pentru a sluji în cadrul unei campanii. Cu un an înainte, acest om începuse să trăiască o viaţă plină de Duhul şi de atunci, întreaga sa lucrare s-a schimbat. Acum avea de propovăduit un mesaj de foc. Un corespondent al „The Liverpool Post", a scris privitor la aceste întâlniri:
Dacă cineva m-arfi întrebat cu o lună în urmă dacă este posibilă o trezire în Ţara Galilor, aş fi răspuns că nu. Mi se părea că spiritul puternic de critică a distrus mecanismul obişnuit al unei treziri şi, până când teologia nu avea parte de reformare, nu se putea face nimic pentru a tulbura apatia predominantă.
Totuşi, în Rhos, chiar de la început, credincioşii religioşi, au fost zdrobiţi înaintea lui Dumnezeu şi au început să înlăture obstacolele din vieţile lor pentru a se dedica în totalitate lui Hristos şi pentru a primi plinătatea Duhului. După aceea, s-au deschis stăvilarele cerului, iar Duhul a fost turnat din plin. Numărul a crescut, până când bisericile erau arhipline în fiecare noapte. *După patru săptămâni de la plecarea fratelui nostru drag din Rhos,* ziarul Wrexham a scris: „Toată regiunea este în prinsoarea unei forţe spirituale extraordinare, care pare să nu dea semne de a slăbi."
întâlnirile erau conduse de oamenii din acel loc, chiar dacă pastorii erau prezenţi şi durau de la 10 dimineaţa până la 6 seara. Această putere ciudată era tema conversaţiilor de pe stradă, din tren, din case, iar oamenii vorbeau despre aceasta în şoaptă şi cu reverenţă. Seara, după serviciu, aveau loc mari procesiuni care mărşăluiau prin tot oraşul şi cântau imnuri.

Capitolul 4

O nouă zi la revărsatul zorilor

Aşa după cum am văzut în ultimul capitol, a început o nouă zi pentru Ţara Galilor.
Acum, Dumnezeu îşi vizita poporul şi îl mântuia.
Nu mai puţin de 40 000 de credincioşi disperaţi, care în majoritatea cazurilor nu se cunoşteau unul pe celălalt, din diferite părţi ale ţării, II aşteptau pe Domnul şi erau foarte aproape de a

vedea o manifestare măreaţă a puterii nemăsurate a lui Dumnezeu.
într-adevăr, era o zi întunecoasă. Peste tot, barurile şi bufeturile prosperau. Fotbalul, „lupta între cocoşi", competiţia de box cu premii, cursa de porumbei, pariurile şi jocurile de noroc dominau peste tot în ţară, în special printre cei din clasa muncitoare.
Printre vasele alese pe care Dumnezeu le-a pregătit în ascuns, era un tânăr miner nu foarte educat, care urma să fie glasul cel mai de seamă al generaţiei sale. Nu se ştie dacă el a fost omul cel mai folosit de Dumnezeu sau nu, dar a fost de departe cel mai recunoscut predicator în această trezire puternică.
Evan Roberts s-a născut pe data de 8 Iunie 1878, într-o casă obişnuită a unui muncitor de la ţară, numită „Casa insulă", în orăşelul Loughor, la o distanţă de aproximativ 210 mile de Londra, 50 de Cardiff şi 8 de Swansea. Era o casă modestă cu opt camere foarte mici. Timp de cincizeci şi nouă de ani, a fost un loc

de perelinaj pentru oamenii plăcuţi lui Dumnezeu din toată lumea pentru că în această casă s-au deschis cerurile înaintea acestui tânăr.
Evan a început să lucreze în mină la o vârstă foarte timpurie. Tatăl său, Henry, şi-a fracturat piciorul în mina de cărbune, aşa că fiul său a trebuit să-1 ajute la muncă. După câteva luni, Evan şi-a luat slujba de uşier şi avea sarcina de a păzi intrările minei. Pentru aceasta a primit suma modestă de 75 de cenţi pe săptămână! După aceea, a fost fierar şi lucra tot pentru mina de cărbune.
La un moment dat, el a simţit pasiunea arzătoare de a predica. Pastorul lui şi alţii, l-au încurajat chiar dacă el avea foarte puţină educaţie. Aşadar, la vârsta de douăzeci şi şase de ani a mers la şcoala pregătitoare din New Castle Emlyn, care urma să-i ofere cunoştinţele necesare pentru examenul de intrare la Colegiul Travercca. Mult timp, Dumnezeu S-a ocupat de el într-un mod cu totul deosebit. William Davies, un diacon de la capela Moriah, pe care o frecventa tânărul Evan, 1-a avertizat să nu piardă întâlnirile de rugăciune, ca nu cumva, în cazul în care Duhul Sfânt venea, el să lipsească. Astfel că, în fiecare luni seară, el mergea la întâlnirea de rugăciune de la Moriah, marţea la Pisgah, miercurea la Moriah, iar joia şi vinerea participa la alte întâlniri de rugăciune şi studii biblice. **El s-a rugat timp de treisprezece ani pentru o vizită puternică a Duhului Sfânt.**
înainte să meargă din nou la şcoală, în primăvara anului 1904, Evan a ajuns pe Muntele Schimbării la Faţă. Atât în casa lui, cât şi afară, Tatăl său Ceresc S-a revelat pe Sine copilului Său într-un mod uimitor de copleşitor, care a umplut sufletul lui de o teamă sfântă. în timpul acestor momente speciale, fiecare mădular din trupul lui se cutremura, până când şi patul se zguduia. într-o noapte, fratele său, Dan s-a trezit şi a strigat: „Eşti bolnav, Evan?" Timp de mai multe săptămâni, Dumnezeu 1-a vizitat pe tânărul Său slujitor în ceasurile timpurii ale dimineţii. Şi când familia sa îl forţa să vorbească despre aceste experienţe, el le spunea doar că trăise ceva de nedescris. Când s-a apropiat timpul să plece la Şcoala de Gramatică din New Castle Emlyn, îi era, în mod firesc,

teamă să facă acest pas pentru ca nu cumva să piardă acele momente binecuvântate cu Domnul.
Prin călăuzirea providenţială a lui Dumnezeu, tocmai în acea perioadă avea loc o adunare la Blaenanerch, care era la o distanţă de aproximativ opt mile de şcoala lui. Evanghelistul care conducea era pastorul Seth Joshua. Pe data de 29 Septembrie 1904, marţi dimineaţa, Evan Roberts şi alţi nouăsprezece tineri, inclusiv cel mai apropiat prieten al său, Sydney Evans, au mers la Blaenanerch pentru a participa la aceste întâlniri. în acea dimineaţă devreme, Domnul a început să lucreze în inimile lor în timp ce cântau: „Vine, vine - puterea Duhului sfânt - o

primesc -o primesc - puterea Duhului Sfânt".
Pe drum, grupul tinerilor a continuat să cânte şi să-L laude pe Dumnezeu, ajungând în oraş la timp pentru serviciul de la ora 7. Evan a fost adânc mişcat şi zdrobit în întregime atunci când domnul Joshua s-a rugat la încheierea serviciului. în momentul în care evanghelistul a folosit cuvintele: **„Frânge-ne, o, Doamne",** sufletul său, care era în chinuri mari, nu a putut să mai audă altceva. „Iată nevoia *ta",* a şoptit Duhul lui Dumnezeu.
„Frânge-mă, oh, Doamne", a strigat el. Dar nici atunci, focul nu se pogorâse. Mai târziu, Evan a mărturisit: „Nu domnul Joshua a subliniat cuvintele: «Oh, Doamne, frânge-mă», ci însuşi Duhul lui Dumnezeu".
La întâlnirea de la ora 9, duhul mijlocirii a fost foarte puternic. Evan pur şi simplu ardea să se roage. Atunci, Duhul lui Dumnezeu i-a spus s-o facă public. Să-1 lăsăm pe el să descrie această experienţă crucială din acea perioadă a vieţii lui; un punct critic, care, în scurt timp, a rezultat în 100 000 de mărturisiri de credinţă.
„Am căzut pe genunchi şi cu mâinile mă ţineam de scaunul din faţa mea, iar lacrimile îmi curgeau în neştire. Am strigat: **«Frânge-mă! Frânge-mă! Frânge-mă! Frânge-ne!»** Ceea ce *«m-a frânt»* ***a*** *fost faptul că Dumnezeu Şi-a arătat dragostea Lui, iar eu nu puteam să văd nici un motiv pentru care El să-Şi arate dragostea."*

Duhul Sfânt a venit şi a topit întreaga sa fiinţă prin descoperirea inimii lui înaintea dragostei de la Calvar. De aceea, tema acestei treziri a fost „Dragostea de la Calvar".
„Dar Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi" (Romani 5:8).
Apoi a continuat: **„Sudoarea îmi acoperea faţa, iar lacrimile curgeau fără oprire până când am simţit că sângele plesnea! Nu după mult timp, doamna Davies a venit să-mi şteargă sudoarea. în timp ce eu trăiam aceste stări, cei din sală cântau cu înflăcărare: «Eu vin, vin la Tine, Doamne! » Atunci, a venit peste mine o povară mare pentru mântuirea sufletelor pierdute."**
După cincisprezece ani de rugăciune arzătoare, tânjirea după plinătatea Duhului a ajuns la apogeu, în acest loc simplu de la ţară. Această întâlnire a fost de neuitat pentru Evan Roberts şi pentru toată Ţara Galilor; mai târziu a fost numită *marea întâlnire de la Blaenanerch.*
Bărbatul care mai târziu s-a căsătorit cu sora mai mică a lui Evan, Mary, era cel mai apropiat tovarăş de şcoală al său. într-o noapte, după ce Evan a făcut o plimbare în grădină stând în părtăşie cu Dumnezeu, el a intrat în dormitor, iar faţa lui strălucea de o lumină sfântă, care 1-a uimit pe Sydney.
- Evan, ce s-a întâmplat cu tine?
- O, Syd, am veşti minunate pentru tine. Am avut o viziune în care toată Ţara Galilor a fost ridicată la cer. Noi vom vedea cea mai puternică trezire pe care Ţara Galilor a cunoscut-o vreodată -şi Duhul Sfânt vine chiar acum. Trebuie să ne pregătim. Trebuie să avem un grup mic şi să mergem în toată ţara să predicăm.
Deodată, s-a oprit, s-a uitat ţintă în ochii prietenului său şi 1-a întrebat:
- **Crezi că Dumnezeu poate să ne dea 100 000 de suflete acum?**
Apoi, şi Sydney Evans a avut o experienţă personală glorioasă cu Domnul şi a fost, cu toată convingerea, de acord cu tot ce i-a

spus Evan. Pe atunci, el avea douăzeci şi unu de ani, iar Evan Roberts avea douăzeci şi şase. într-o duminică, în timp ce se afla în capela din Newcastle Emlyn, Evan nu putea să fie atent la program şi, printr-o viziune, în mintea lui a apărut camera de şcoală duminicală din biserica sa din Loughor. Acolo erau aşezaţi pe bănci vechii lui tovarăşi şi mulţi alţi tineri. S-a scuturat

impacientat, încercând să alunge vedenia, dar în zadar. în urechea sa interioară, a auzit o voce care-i spunea: **„Du-te la aceşti oameni."** Dintr-o dată, el a spus: „Doamne, dacă este voia Ta, voi merge."

Atunci, toată capela s-a umplut de o lumină aşa de orbitoare, încât tânărul Evan de-abia putea să-1 vadă pe cel care predica de la amvon. Era foarte tulburat şi a vrut să se asigure că acea vedenie a fost din partea Domnului, aşa că s-a sfătuit cu profesorul lui, care 1-a încurajat să meargă.

Astfel că, pe data de 31 octombrie, tânărul profet se întorcea acasă cu trenul. Pe drum, i-a scris scrisoarea de mai jos domnişoarei M. Cerevig Evans, o tânără foarte spirituală din Cardigan.

Newcastle-Emlyn Luni dimineaţa, 31 Octombrie 1904

Dragă domnişoară Evans,

Scriu câteva cuvinte pentru a-ţiface cunoscut că sunt în drum spre casă, unde voi sta o săptămână pentru a lucra cu tinerii noştri.

Motivul pentru care fac acest lucru este că Duhul Sfânt mi-a dat această poruncă aseară, la întâlnire. Nu puteam să-mi concentrez gândurile la lucrarea care se făcea acolo. M-am rugat din nou şi din nou pentru a putea urmări serviciul divin, dar nu m-a ajutat cu nimic. Gândurile mele rătăceau, iar mintea mea era focalizată doar asupra tinerilor noştri din Moriah. Era o voce care parcă-mi spunea: „Trebuie să mergi, trebuie să mergi!"

Apoi i-am mărturisit lui Phillips despre aceasta şi l-am întrebat dacă era diavolul sau Duhul. El mi-a răspuns: „Nu, nu. Diavolul nu dă asemenea gânduri. Aceasta a fost vocea Duhului Sfânt."

Iar principalul motiv pentru care ţi-am scris este să-ţi cer, ţie şi prietenilor tăi, să vă rugaţi pentru noi. Vă rog în numele Mântuitorului, să îndrăzniţi la Tronul Harului şi oh!, Străduieşte-te să întipăreşti aceasta adânc în mintea prietenilor tăi în aşa fel încât să nu poată fi şters niciodată - importanţa rugăciunii şi în special în această situaţie.

Le-am scris celor din New Quay şi le-am cerut acelaşi lucru. Oh! Ce grup de oameni binecuvântaţi care merg cu îndrăzneală la Tronul Harului!

Mă rog lui Dumnezeu ca El să toarne cu mult înainte Duhul Său din belşug peste tinerii voştri.

Dacă este posibil, aş vrea să primesc un răspuns de la tine în această săptămână. Ieri, la Bethel, întâlnirile au fost îngrozitoare, dar am avut parte de întâlniri binecuvântate aseară, acasă la Phillips.

îmi cer scuze pentru rezumat şi pentru scris. Această scrisoare a fost scrisă în timp ce trenul era în mişcare de la Newcastle Emlyn spre Pencader.

Al tău în Domnul, Evan J. Roberts

*După părerea mea, această întoarcere în Loughor a tânărului profet este cea mai cutremurătoare din toată istoria trezirii galeze, aşa cum am auzit-o prima dată de pe buzele sorei sale Mary şi **a** celor din familia lui.* Mama lui 1-a întâmpinat la uşă şi, pentru că a rămas foarte surprinsă când 1-a văzut, a exclamat:

- Unde ai fost? De ce nu eşti la şcoală? Eşti bolnav? -Nu.
- Atunci de ce te-ai întors acasă?

- Oh, mamă, Duhul m-a trimis înapoi aici pentru a lucra printre tinerii de la Moriah.

Apoi, întorcându-se spre Dan, fratele lui mai mic, i-a spus:

-Vei vedea că, în mai puţin de paisprezece zile, va fi o schimbare radicală în Loughor. Vom avea parte de cea mai mare trezire pe care Ţara Galilor a cunoscut-o vreodată.

Evan a mers imediat la pastor şi i-a cerut permisiunea să ţină servicii speciale pentru tineri. în acea noapte, după seara de rugăciune a adulţilor, el a invitat tinerii să rămână la urmă pentru că avea ceva să le spună. Vai! Au rămas şaisprezece adulţi şi doar o singură fetiţă. Acesta a fost primul „serviciu de trezire", în sensul strict al cuvântului, condus de Evan Roberts. Deşi nu au putut să înţeleagă felul ciudat al lui Evan de a se comporta, atât mama lui, cât şi cele două surori, Sarah şi Mary, împreună cu Dan, au participat la întâlnire. Cu voce slabă, el a început să explice motivul pentru care se întorsese acasă. El pur şi simplu asculta de Duhul Sfânt şi credea că un număr mare de tineri din Moriah urmau să fie mântuiţi. Şi, mai presus de toate, o trezire puternică urma să vină în Ţara Galilor! Astfel au început cele mai memorabile întâlniri din Ţara Galilor din 31 octombrie, până în 12 noiembrie. Din 1859, galezii nu mai cunoscuseră niciodată o asemenea perioadă.
Cine poate dispreţui „ziua începuturilor slabe"? Instrumentul ales de Dumnezeu nu a fost descurajat de începutul dificil.

1 noiembrie

în această zi, întâlnirile s-au ţinut la Pisgah, o capelă mică din apropiere, care de fapt, era rezultatul misiunii celor din Moriah. în acea marţi seară, cei care ascultau erau în număr foarte mare. Evan a vorbit despre importanţa de a fi umplut cu Duhul. Această întâlnire a durat de la 7 până la 10 seara.

2 noiembrie

întors în Moriah, Evan a vorbit pentru prima dată despre **cele patru mari principii,** care au avut o semnificaţie deosebită în

mesajul său, la începutul trezirii. Mai târziu, erau recunoscute ca **cele patru puncte:**
îşi doreau ei o revărsare a Duhului? Foarte bine; atunci, trebuiau îndeplinite patru condiţii esenţiale:

I. *Există vreun păcat din trecutul tău pe care nu l-ai mărturisit lui Dumnezeu?* Imediat pe genunchi. Trecutul tău trebuie să fie dat la o parte, iar tu trebuie să fii curăţit.

II. *Există ceva de care te îndoieşti în viaţa ta?* - ceva de care nu poţi fi sigur dacă este bun sau rău? Izgoneşte-1! Nu trebuie să fie nici un nor între tine şi Dumnezeu. I-ai iertat pe toţi, *toţi,* toţi? Dacă nu, atunci nu aştepta iertarea pentru păcatele tale. N-o vei primi.

III. *Fă ceea ce Duhul te îndeamnă să faci.* Ascultarea - o ascultare care nu pune întrebări, implicită, promptă faţă de Duhul Sfânt.

IV. *O mărturisire publică a lui Hristos ca Mântuitor personal.* Este o mare diferenţă între dedicare şi mărturisire.

3 noiembrie

La această întâlnire, el i-a învăţat pe copii să se roage: „De dragul lui Isus, trimite Duhul Sfânt în Moriah". Seara, a vorbit despre „Cere şi ţi se va da."
El a spus: „Pentru ca lucrarea să propăşească, aceste lucruri trebuie să fie crezute. Trebuie să credem că Dumnezeu vrea şi poate să răspundă rugăciunilor noastre. Noi trebuie să credem într-un Hristos biruitor care poate să învingă toată opoziţia.
La fel cum Mântuitorul nostru Şi-a uimit ascultătorii atunci când le desluşea un pasaj profetic în sinagoga din Nazaret, tot aşa, în acea seară, membrii bisericii care-1 cunoşteau pe Evan din copilăria lui, rămâneau uimiţi când auzeau cuvintele pline de har care ieşeau din gura lui.

4 noiembrie

După ce a vorbit un timp, a lăsat întâlnirea deschisă pentru rugăciune şi mărturisiri. Aceasta a continuat până la miezul nopţii.

5 noiembrie

Deşi întâlnirea se anunţase pentru tineri, acum participau şi părinţii acestora, care au rămas uimiţi când au văzut convertirile minunate ale copiilor lor. încă o dată, Evan a vorbit din Efeseni 5:18. Această întâlnire a durat de la 7 seara până la 12:30.
Acum, tânărul profet vedea clar cum viziunea pe care o primise se împlinea înaintea ochilor lui. La început, cuvântul nu părea să pătrundă inimile şi conştiinţele tinerilor, iar întâlnirile erau chiar reci. Dar după un timp, întreaga atmosferă se schimbase complet.
Duminică, 6 **noiembrie**
După părerea mea, aceasta a fost cea mai memorabilă zi. Un cleric ordinat din alt oraş, a urcat dimineaţă la amvon ca şi cum ar fi fost aranjat mai dinainte lucrul acesta. Tânărul Evan a stat şi a ascultat mesajul. Cititorul trebuie să reţină că aceste întâlniri -care reprezintă cea mai puternică manifestare a trezirii - nu erau organizate, şi nici nu li se făcea reclamă. Pastorul pur şi simplu îi dădea tânărului Evan o oportunitate să-L asculte pe Dumnezeu, fiind martorul Lui. în acea dimineaţă de Sabat, s-a anunţat că Evan urma să predice seara.
în acea seară, subiectul lui a fost **importanţa ascultării.** El a accentuat următoarele: „încredinţez această întâlnire în mâinile Duhului Sfânt. *Aduceţi-vă aminte că Duhul Sfânt nu este „ceva", ci este o Persoană.* Prin faptul că încredinţez întâlnirea în mâinile Sale, o las în mâinile unei persoane."
La încheierea mesajului, aproape şaizeci de tineri au fost mântuiţi. Apoi, i-a învăţat pe oameni să se roage: **„De dragul lui Hristos, trimite Duhul Sfânt, acum."**
Au rămas acolo mult după miezul nopţii, iar întâlnirea aceasta a marcat întreaga localitate pentru că a cutremurat vecinătatea cu o teamă sfântă. Acesta a fost momentul de cotitură al tuturor întâlnirilor.
32
Tara **Galilor invadată de Duhul Sfânt**
7 noiembrie
Ca de obicei, întâlnirea de rugăciune de luni dimineaţa se anunţase la ora 7, iar de data aceasta, capela veche din Moriah era plină până la uşa de la intrare, lucru care nu se mai întâmplase niciodată înainte în istoria întâlnirilor de rugăciune. Evan a sosit la ora 8. A deschis Biblia şi a citit ultimul capitol din profeţia lui Maleahi. *Oamenii au rămas din nou uimiţi când au văzut îndrăzneala lui sfântă atunci când a subliniat că acest pasaj binecuvântat din Scriptură urma să se împlinească chiar atunci în Loughor, în Ţara Galilor!*
„Dar pentru voi, care vă temeţi de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, şi tămăduirea va fi supt aripile Lui; şi veţi ieşi, şi veţi sări ca viţeii din grajd. Şi veţi călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenuşa supt talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oştirilor. "
Aproape toţi au fost mişcaţi până la lacrimi şi mulţi au plâns în agonie. La această întâlnire s-a cântat pentru prima dată „cântecul de dragoste al trezirii" - „Aici este **dragostea,** nemărginită ca oceanul."
Pe la ora 12, atmosfera devenise insuportabilă pentru un timp şi toată adunarea fierbea de ardoare. Era ora 3 dimineaţa şi întâlnirea tot nu se putea închieia.
8 noiembrie
întâlnirea din acea seară a fost destul de rece, iar tânărul predicator, împreună cu alţii, s-au rugat fierbinte pentru ca Dumnezeu să încălzească atmosfera cu dragostea de la Calvar. Miercuri dimineaţa, între orele 3 şi 4, câţiva au părăsit capela, printre care şi mama predicatorului. El a urmat-o pentru a închide uşa după ea. (în timpul acestor săptămâni, el nu a putut să ţină uşa deschisă pentru că avea senzaţia că toţi vor intra deodată). La uşă, a întrebat-o:
- Mamă, acum vrei să mergi acasă?
- Da, i-a răspuns ea.
- Este mai bine pentru tine să te întorci. Duhul este aproape acum.

- Oamenii dorm şi peste câteva ore vor trebui să meargă la muncă.
Fără îndoială, mama lui a plecat acasă cu o inimă grea, care se datora rigidităţii întâlnirilor şi modurilor ciudate prin care lucra fiul ei.
Miercuri dimineaţa, între orele 6 şi 7, Dan şi Evan au ajuns acasă şi au mers la culcare, dar între orele 10 şi 11, el a auzit dintr-o dată o voce care 1-a trezit: „Oh, mor! Mor! Mor!" Imediat s-a dat jos din pat, a alergat pe scări şi a văzut-o pe mama lui cu mâinile încrucişate, cu ochii închişi, într-o agonie mare a sufletului. Uitându-se la faţa ei, şi-a dat seama ce se întâmpla şi a înţeles povara ei. Apoi, a îmbrăţişat-o, s-au rugat şi au cântat împreună.
Ea a mărturisit mai târziu: „După ce am părăsit capela, gândurile care atârnau greu în mintea mea erau cele privitoare la agonia Sa din Grădină şi la faptul că nu am rămas în capelă până la sfârşitul serviciului.
în acest moment, toată comunitatea era zdruncinată. La ora 6 dimineaţa oamenii se trezeau din cauza zgomotului pe care-l făceau mulţimile care mergeau la întâlnirea de rugăciune ce avea loc dis de dimineaţă. Toată populaţia oraşului a fost transformată într-o mulţime de oameni care se rugau continuu.
9 noiembrie
Evan Roberts a predicat la capela congregaţională din Brynteg.
10 noiembrie
întâlnirea de trezire s-a ţinut din nou la Brynteg. De data aceasta, ascultătorii au fost duşi în întregime de valul emoţiei spirituale. în această zi, a apărut prima publicaţie referitoare la aceste scene memorabile, într-un ziar laic, care începând cu acea zi şi timp de câteva luni de zile, au dedicat aproape toate paginile ziarului acestor întâmplări extraordinare care se petreceau în mijlocul lor. A apărut un articol scurt în **The Western Mail** din

Cardiff. Ştim că cititorii îl vor preţui pentru că a fost primul din miile de articole ce au apărut mai târziu în ziare din toată lumea:
Mulţimi imense de oameni atrase la Loughor
Adunările de oameni stau până la două şi jumătate dimineaţa.
In aceste zile, la Loughor, are loc o trezire religioasă memorabilă. De câteva zile, un tânăr numit Evan Roberts, născut în Loughor, i-a surprins pe toţi la capela Moriah. Locul a fost înconjurat de mulţimi foarte mari de oameni care nu mai puteau intra în clădire. S-a produs un asemenea entuziasm, încât străzile din jurul capelei erau umplute cu oameni de la un capăt la celălalt. Roberts, care vorbeşte galeza, îşi începe discursul afirmând că el nu ştie ce urmează să spună, dar atunci când este în părtăşie cu Duhul Sfânt, Duhul va vorbi, iar el va fi doar intermediarul înţelepciunii Sale. Imediat după aceea, începe plin de râvnă să predice cu foc şi multă pasiune. Afirmaţiile sale mişcă adânc ascultătorii. Mulţi din cei care nu au crezut creştinismul timp de ani de zile, se întorc acum la biserica tinereţii lor. într-o noapte, entuziasmul produs de tânărul Evan a fost atât de mare, încât după predica lui care a durat două ore, toată adunarea aceea imensă a rămas în rugăciune şi cântare până la ora două şi jumătate dimineaţa! Proprietarii magazinelor închid mai devreme pentru a găsi loc în capelă, iar cei ce lucrează la tablă şi oţel se îngrămădesc în mulţime în hainele lor de lucru.
11 noiembrie
Moriah este din nou supraaglomerată cu aproape 800 de oameni care se îmbulzesc în capela veche. Mulţi au rămas în genunchi un timp îndelungat, recunoscându-şi durerea şi agonia sufletului. O tânără de 13-14 ani a strigat: „Oh, oare cum va fi în Cer dacă aici jos este atât de minunat!"

35

Sâmbătă, 12 noiembrie

Aceasta este o zi de neuitat în istoria orăşelului Loughor. Oamenii se întâlneau la rugăciune în case. Dorinţa adâncă pentru mântuirea celor dragi era de necontrolat. Conversaţiile aveau un singur subiect: **Gloriile Domnului lor minunat.** După-amiaza devreme, trăsuri şi căruţe veneau în oraş din toate satele dimprejur, iar casele în care aveau loc întâlniri erau foarte aglomerate cu câteva ceasuri înainte de ora stabilită. Cele două capele erau ticsite de oameni, iar Sydney Evans predica în una şi Evan Roberts în cealaltă. în cadrul acestei întâlniri, s-a auzit pentru prima dată în trezire vocea lui Sam Jenkins, cântăreţul galez de muzică gospel. Fiindcă nu a reuşit să-şi stăpânească sentimentele, el a izbucnit, cântând de la balcon: **„Mântuit prin har".** Cuvintele acestui imn au fost cântate de oameni la nesfârşit. Tot pentru prima dată, în această trezire s-a cântat şi *Throw out zour Uf eline* ***(Aruncă-ţi puntea de legătură).***

Evan strălucea de bucurie când a anunţat: „Dumnezeu 1-a adus acasă de la şcoală pe Sydney Evans pentru a avea grijă de aceste întâlniri." El urma să plece la Aberdare, unde fusese invitat să vorbească.

Era trecut de ora 5, duminică dimineaţa, când oamenii s-au împrăştiat din acel loc şi nici Evan nu se culcase deloc, deşi trebuia să plece devreme spre Aberdare.

în acea zi, toate magazinele alimentare din oraş erau goale. Oamenii veniseră de la distanţe foarte mari, pierduseră orice noţiune a timpului şi nu aveau de gând să plece acasă!

13-15 Noiembrie, Trecynon, Aberdare

în această duminică dimineaţă, Evan Roberts împreună cu cinci tinere (Priscila Watkins, Mary Davies, Lavinia Hooker, Annie M. Rees şi Anne Davies) mergeau într-o trăsură trasă de cai condusă de domnul David Hughs din Loughor pentru a ajunge la trenul din Swansea pe care aveau să-1 ia către Aberdare. Aceste tinere domnişoare erau din apropierea lui Gorseinon şi fiecare dintre ele avuseseră parte de o experienţă binecuvântată a umplerii

cu Duhul. în următoarele optsprezece luni, ei urmau să poarte flacăra trezirii în toată Britania. *Prima întâlnire de duminică nu a fost la nivelul aşteptărilor.* Duhul a fost întristat din pricina faptului că acei creştini criticau grupul tineretului trezit. Ce puteau şti aceste fete de 18-20 de ani şi ce puteau spune ele despre lucrurile adânci ale lui Dumnezeu?

Luni, capela congregaţională Ebenezer din Aberdare era supraaglomerată cu o mie de oameni. La acest serviciu nu părea să fie nimic ieşit din comun. Dar marţi, întreaga vecinătate a fost mişcată şi oamenii nu au mers la lucru pentru a putea participa la întâlnirea de rugăciune ce avea loc dis de dimineaţă şi care a durat patru ore. S-au adunat mulţimi imense din toate direcţiile. La începutul serviciului de seară, tânărul Evan a dat tonul la un imn, care urma să fie unul din cele mai gloriaose imnuri ale trezirii:

Isuse ceresc, călăreşte biruitor, încinge sabia în jurul coapsei Tale.

Apoi ***a*** *urmat o izbucnire spontană de rugăciune şi laudă. Evan mergea prin capelă bătând din palme cu un extaz sfânt.* Când întâlnirea ajunsese într-un moment arzător, Roberts a declarat foarte clar şi categoric că urma să vină o trezire spirituală peste **toată** Ţara Galilor, iar cei de acolo, din Aberdare, nu făceau decât să deschidă porţile. La sfârşitul acestor întâlniri, întreaga Britanie şi toată Ţara Galilor ştiau că **Duhul Sfânt venise în acel loc.**

Din Aberdare, tânărul profet s-a îndreptat spre Pontycymer, un oraş de exploatare minieră din Garw, una din văile de vest ale Glamorganshire-ului; apoi a mers la Bridgend, Abercynon, muntele Ash, Ynysybwl, Cyfynydd, Porth, Treorchy, Pentre, Caerphilly, Ferndale Mardy, Tylorstown, Merthyr Vale, Pontypridd, Cydah Vale, Tonypandy, Penygraig, Treherbert, Cydah, Morriston, iar apoi, a ajuns la marele oraş industrial, Swansea. De acolo, a călătorit în continuare în alte împrejurimi.

în zilele acelea, fiecare om vedea clar că Dumnezeu a răspuns rugăciunilor arzătoare ale poporului Său şi a trimis o transformare

spirituală puternică. *Prezenţa Domnului putea fi simţită peste tot* -în case, pe străzi, în mine, în fabrici, şcoli şi chiar în baruri. Sentimentul prezenţei Sale era atât de puternic încât, până şi locurile de distracţie şi de petreceri fuseseră umplute de o teamă sfântă. De multe ori s-a întâmplat ca bărbaţii să intre în bar, să comande băuturi şi apoi să se întoarcă ruşinaţi, lăsându-le neatinse. Până atunci, Ţara Galilor era în prinsoarea pasiunii fotbalului; acesta era singurul lucru la care se gândeau şi singurul subiect de discuţie a zeci de mii de bărbaţi din clasa muncitoare. De asemenea, pariau pentru scorurile meciurilor. Dar când a venit trezirea, chiar şi cei mai faimoşi jucători de fotbal erau convertiţi şi participau la întâlnirile din aer liber pentru a mărturisi despre lucrurile extraordinare pe care Domnul le făcuse pentru ei. Multe echipe au fost desfiinţate din cauză că jucătorii erau mântuiţi, iar stadioanele erau goale. *Sub pământ, minerii se întâlneau să se închine şi să studieze Biblia, înainte de a se împrăştia prin mină.* Chiar şi copiii din şcoli fuseseră fermecaţi de Dumnezeu.

Capitolul 5

Săptămâna tăcerii

Timp de trei luni înainte de izbucnirea puternică a trezirii din Loughor, tânărul profet s-a bucurat de o părtăşie extraordinară cu Tatăl Său ceresc. în toată această perioadă, el a dormit foarte puţin deoarece povara ţării sale dragi îl prosterna adânc înaintea Tronului de Har. Pe lângă aceasta, era şi bucuria momentelor dulci de părtăşie din locurile ascunse şi tainice. Apoi, în toată perioada de după izbucnirea trezirii, rar mai găsea timp să mănânce sau să doarmă, în timp ce zeci de mii de oameni aglomerau satele şi oraşele unde se ştia că urma să vină. La sfârşitul lunii februarie 1905, trebuie să fi fost extenuat în minte şi în trup.
în acele zile, Duhul i-a arătat că trebuie să-şi ia o săptămână de tăcere, fără îndoială, pentru noi instrucţiuni şi ungeri proaspete pentru lucrarea care urma. Pe data de 22 februarie, Evan Roberts a ajuns în **God'r Coed, Neath,** cu puţin înainte de timpul în care trebuia să îndeplinească un angajament la Briton Ferry. Se vedea clar că avea o povară mare. Nu după mult timp, le-a spus că nu va mai predica - Duhul i-a poruncit să tacă. Cu permisiunea gazdei sale, domnul şi doamna Jones, el a rămas închis în dormitorul lui, fără să vorbească cu nimeni, nici chiar cu cei dragi. în timpul acestor zile, orice comunicare între el şi cei de afară era făcută în scris. Sute de oameni, inclusiv predicatori faimoşi şi reporteri de ziar din toată lumea au venit acolo unde stătea el şi au vrut să-1 vadă, dar domnul şi doamna Jones nu au

dat voie nimănui să intre în camera sa, potrivit cu instrucţiunile stricte pe care le primiseră. Deşi după această perioadă de izolare el a rămas acelaşi Evan Roberts, oamenii au observat că devenise mai profund. Această întâmplare neobişnuită arată oricărui om care vrea să înveţe ceva despre trezire, că o revoluţie spirituală este un lucru adânc şi solemn. Viaţa întreagă şi personalitatea unui om stă descoperită înaintea unui Dumnezeu sfânt pentru lucrarea de transformare a Duhului.
Chiar dacă nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat în acele zile de tăcere, ştim din jurnalul lui spiritual că a primit atacuri puternice din partea forţelor întunericului, iar el, ca şi Mântuitorul, a biruit. Câteva lucruri extrase din jurnalul său din zilele cinci şi şase ale „săptămânii tăcute" sunt pline de semnificaţie:

Ziua a cincia - o dedicare

„Trebuie să fiu foarte atent ca, în primul rând, să fac tot ceea ce Dumnezeu îmi spune - îmi porunceşte - şi *numai* atât. Moise a pierdut aici - **a** lovit stânca. în al doilea rând, să aduc orice

problemă, oricât de nesemnificativă, înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Iosua a falimentat aici: a făcut un legământ cu gabaoniţii, care susţineau că trăiau într-o ţară îndepărtată, pe când ei erau poporul vecin cu israeliţii. în al treilea rând, să ascult de Duhul Sfânt. în al patrulea rând, să-I dau Lui toată slava."

Ziua a şasea - o profeţie

-Iată, Eu sunt Domnul, care te-a ridicat din adânc. Ridică-ţi privirea şi vezi ogoarele, iată, sunt albe. Să te las să întinzi o masă înaintea vrăjmaşilor Mei? Aşa cum este adevărat că sunt viu, zice Domnul, la fel de adevărat este că ferestrele cerului se vor deschide şi că ploaia va veni peste pământul uscat. Pustia va fi acoperită de flori, iar pajiştea va fi moştenirea regilor. Pământul va încolţi şi va înflori pe toată întinderea lui şi cerurile vor zâmbi când vor vedea că bogăţiile ascunse ale pământului izbucnesc în laudă şi dau slavă lui Dumnezeu. Deschide-ţi mâna,

iar Eu o voi umple cu putere. Deschide-ţi gura şi Eu o voi umple cu înţelepciune. Deschideţi inima şi Eu o voi umple cu dragoste, întoarce-ţi privirile spre vest şi cheamă miile; priveşte spre sud şi spune: „Veniţi"; spre nord şi spune: „Apropiaţi-vă". Uită-te spre est şi spune: „Să răsară soarele şi să-şi verse căldura. Să fie o explozie a vieţii. Să trăiască popoarele care au respins Numele Meu." întoarce-te spre împăraţi şi spune-le: „Smeriţi-vă"; spre cavaleri: „Supuneţi-vă." Vorbeşte preoţilor: „împărţiţi judecata, mila, iertarea. Voi, mărilor, insulelor, împărăţiilor, plecaţi-vă urechea spre Mine, Eu sunt Atotputernicul. Să ridic toiagul Meu peste voi? N-am jurat Eu prin profetul Isaia: „Pe Mine însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea şi cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea, şi orice limbă va jura pe Mine "? (Isaia 45:23).

*Cuvintele de pe piatra memorială: „Domnul a vizitat şi a
mântuit poporul Său!"*

Moriah, unde s-au întâmplat lucruri extraordinare Dan Roberts Sydney Evans Evan Roberts

Casa în care s-a născut Evan şi unde a avut o părtăşie specială cu Dumnezeu

Mai târziu, când a fost întrebat de prietenii lui apropiaţi cu privire la principalul motiv al **„tăcerii",** el a răspuns:

„Nu a fost pentru odihna trupului meu sau a minţii mele, ci a fost pentru **un semn.** Când L-am întrebat pe Domnul care a fost motivul celor şapte zile de **tăcere,** El mi-a spus limpede: **„Aşa după cum limba ta a fost legată timp de şapte zile, tot aşa şi Satan va fi legat de şapte ori."**

Capitolul 6

Trezirea răspândită pretutindeni

înainte de a vă face cunoscută desfăşurarea unei întâlniri obişnuite de trezire, este important pentru toţi cei care se roagă pentru trezire să cunoască principiile care guvernează lucrarea Duhului şi cum va lucra El atunci când I se dă întâietate în biserica locală, în oraş şi în ţară. Trezirea din Ţara Galilor ne învaţă multe lecţii importante. Una dintre ele este că, chiar dacă Dumnezeu foloseşte instrumente umane ca acest Evan Roberts, El nu se limitează deloc la personalitatea unui singur om. Atunci când creştinii şi cei nemântuiţi deopotrivă urmează un predicator faimos în locul Domnului Isus Hristos, atunci ştim că aceasta nu este o trezire adevărată.

Şi de asemenea, când o recoltă spirituală depinde aproape în întregime de un singur om, atunci ştim că nu este o trezire adevărată. *Adevărul gorios şi caracteristica remarcabilă a trezirii puternice din Ţara Galilor a fost că prezenţa Domnului putea fi simţită peste tot, în toate colţurile ţării, nu doar acolo unde era Evan. Slavă lui Dumnezeu! Nu prezenţa lui Evan*

Roberts era cea care conta, ci prezenţa puternicului Dumnezeu. Evan era doar unul din vasele frânte pe care Duhul lui Dumnezeu le-a folosit. După cum am menţionat deja, erau o mulţime de pastori şi evanghelişti care strângeau mari recolte în acelaşi timp cu lucrarea

lui Evan şi a lui Dan Roberts, Sydney Evans, Sam Jenkins şi „Surorile cântăreţe". De exemplu, R. B. Jones conducea întâlniri în Amlich, pe insula Anglesey din nordul Ţării Galilor, în ianuarie 1905 şi a aflat că trezirea a atins chiar şi locul acela - punctul cel mai nordic al Ţării Galilor, deşi tânărul Roberts nu fusese niciodată acolo.

în Amlych, cea mai mare capelă era supraaglomerată. Subiectul mesajului era din Isaia capitolul 6. Toţi cei prezenţi au fost cuprinşi de un sentiment foarte puternic al convingerii de păcat. Ascultătorii erau zdrobiţi până la disperare. Strigătul cel mai puternic era: „Poate Dumnezeu să ierte? Poate Dumnezeu să curăţească? Când predicatorul a ajuns la cuvintele care vorbesc despre „un cărbune aprins pe care-1 luase cu cleştele de pe altar" -focul curăţitor din locul unde a curs sângele, la Calvar - şi când a vorbit despre cărbunele aprins care atinge buzele necurate care şi-au mărturisit păcatele, efectul a fost şocant. Cineva care a fost prezent la acea întâlnire a spus că era efectiv de nedecris; nu se putea folosi nici o metaforă. Toţi erau ca un singur om - în prima fază, oftând de durere şi apoi, strigând cu extaz de bucurie -întreaga audienţă de 1200 de oameni au sărit în picioare toţi în acelaşi timp strigând: **„Diolch iddo!"** (Mulţumiri fie aduse Lui). Slava lui Dumnezeu strălucea aşa de tare deasupra amvonului, încât evanghelistul a fugit imediat în sacristie, fiind total copleşit. Nu putea sta înaintea strălucirii gloriei lui Dumnezeu.

în trezirea din Ţara Galilor, ceea ce a învins toate obstacolele a fost prezenţa miilor de tineri convertiţi nu mai puteau de bucuria Mântuitorului de curând aflat. Aceştia erau îmbătaţi cu vinul nou al Duhului, uitând de orice altceva în afara binecuvântatului lor Domn, Isus. La fel ca şi tinerii convertiţi din cartea Faptelor Apostolilor, ei mergeau peste tot predicând Cuvântul fără să fie autorizaţi de oameni, dar având ordinarea Duhului. Chiar şi copiii mici au câştigat multe suflete pentru Hristos.

Unii cititori pot critica un asemenea entuziasm şi-1 pot numi sentimentalism religios, totuşi, aceeaşi critici cred în expresia totală a emoţiilor pe stadionul de fotbal. Eu însiftni cunosc nebunia şi delirul zecilor de mii de oameni care aglomerează

stadioanele din Marea Britanie fiindcă am jucat înaintea acestora pe vremea când îmi începeam cariera de fotbalist profesionist. Aceştia erau hipnotizaţi şi îmbătaţi cu sport. Aglomerau stadioanele în orice fel de condiţii meteorologice, ca să nu mai vorbim de alţi factori. Cu toate acestea, observ că mulţi oameni de acest fel mă critică pentru faptul că sunt „întristat", atunci când îi rog fierbinte să-L primească pe Hristos ca Salvator. Oamenii cred în emoţia exprimată în **lume,** dar nu şi în **biserică.**

Am cu mine câteva copii nepreţuite ale publicaţiilor *The Evening Express* şi *The Evening Mail* din Cardiff, editate în timpul acestor zile binecuvântate. *The Evening Express,* împreună cu alte ziare galeze, au publicat o revistă săptămânală, dedicată exclusiv progresului trezirii, deoarece aceasta era cel mai important lucru din minţile tuturor oamenilor din Ţara Galilor. O pagină din acest *Săptămânal* este dedicată rubricii **„Faptele bisericilor"** care se împart în câteva secţiuni, cum ar fi: cele anglicane, metodiste primitive, Y.M.C.A., lucrarea creştină, etc. Revista mai conţine şi două-trei imnuri cu versuri şi muzică. Cea mai multă reclamă se făcea vânzării cărţilor de cântări şi Bibliilor care puteau fi cumpărate de la diferite edituri creştine din Marea Britanie. Tot în această revistă este şi o coloană numită **recolta trezirii.** Aceste informaţii sunt adunate de la diferiţi corespondenţi din toată Ţara Galilor care au căutat să aducă înaintea cititorilor lucrările Duhului din fiecare săptămână. Oraşele apar în ordinea alfabetică, de la Aberaman, la Ynystawe.

Din când în când, puneau în revistă şi aşa-numita „Hartă a trezirii din Marea Britanie", care arăta cum se răspândea trezirea. De exemplu, în ediţia din 18 ianuarie 1905, se găsesc următoarele cuvinte sub harta trezirii: *„Harta de mai sus arată zonele atinse în principal de trezire. Haşurarea arată gradul intensităţii trezirii. Pe primul loc este Ţara Galilor, apoi Cornwell şi apoi porţiunile haşurate mai puţin."* Multe din aceste rubrici aveau şi schiţe care înfăţişau momente ale trezirii.
în continuare veţi citi câteva reportaje din diferite sate şi oraşe din toată ţara, adunate din mai multe reviste de acest gen. Ele arată că nu Evan Roberts a fost centrul atracţiei, ci Domnul

Isus. Credincioşii din Ţara Galilor sunt foarte mândri de tânărul lor profet şi vai de cei ce vor să-1 critice, dar ei nu-1 idolatrizează. Ei ştiu că nu el a fost secretul şi cauza progresului trezirii, ci a fost doar unul din instrumentele alese.
Faptele bisericilor
Blaenavon. Sâmbăta seara, un grup de băieţi între paisprezece şi şaisprezece ani aveau întâlniri de rugăciune în diferite locuri de pe străzile principale.
Dowlais. Nu demult, la o întâlnire de rugăciune au participat nu mai puţin de 214 persoane. în încheiere au avut un timp de studiu biblic. Acest mare interes în cercetarea Sfintelor Scripturi se datorează trezirii.
Bryncethin. De cincisprezece săptămâni, creştinii se întâlnesc în fiecare noapte şi un număr mare de convertiţi a fost adăugat Bisericilor Libere. Pentru creşterea tinerilor convertiţi s-a luat hotărârea de a dedica un timp special pentru studiu biblic, două nopţi pe săptămână, unde se adună foarte mulţi oameni.
Rhos. Vizitatorii care vin la întâlnirile de trezire continuă să fie din ce în ce mai mulţi din zona Lake District, Birkenhead, Liverpool şi din alte regiuni învecinate.
Tremadoc. Aici, trezirea a avut şi continuă să aibă un efect marcant. *Capelele au fost pline până la refuz până la orele două şi trei dimineaţa.*
Newbridge. Un oficial al Collery Colynen, când a fost întrebat cum s-a manifestat pasiunea religioasă sub pământ, a răspuns: „Acesta este un timp binecuvântat. Acum când merg în inspecţie, rar mai aud un cuvânt batjocoritor de înjurătură. E o schimbare extraordinară înspre bine."
Cardigan. O întâlnire din biserica Tabernacle Calvinist Methodist, unde predicase Seth Joshua s-a prelungit până după miezul nopţii. A fost o adunare minunată, care va rămâne mult timp în amintirea noastră din pricina revărsării Duhului Sfânt. Majoritatea celor 1200 de oameni prezenţi erau pe genunchi

rugându-se toţi în acelaşi timp şi au rămas aşa timp de aproape două ore, iar mulţi din cei de acolo L-au primit pe Hristos.
Holyhead. în acest oraş important, un om beat este ceva de domeniul trecutului, iar cei de la poliţie nu au prea multe de făcut. *Până acum, sunt 500 de convertiţi.*
Pontypool. Entuziasmul misionar este din ce în ce mai puternic printre cei 200 de oameni convertiţi în locaşul de închinare, iar la o întâlnire recentă, s-a luat hotărârea de a-i împărţi pe aceştia în două grupe care să se întâlnească în case
diferite.
Tulburările din stradă s-au remarcat prin absenţa lor, iar faptul că nu a mai fost nici o bătaie la capătul străzii High - care întotdeauna este cunoscută ca „ringul de luptă al Pontypoolului" -este unul din efectele trezirii.
Coedboth. *Această vecinătate liniştită a simţit o vizită spirituală puternică în ultimele trei luni.* Până acum, numărul total de convertiţi este de 210 şi mulţi alţii sunt pe cale. Trei nopţi pe săptămână, au fost întâlniri unite de rugăciune, iar în celelalte seri, fiecare biserică se

întâlnea în locul ei de închinare. Au avut loc scene memorabile. Femeile aveau întâlniri de rugăciune zi de zi, dimineaţa şi la amiază. Tineri şi tinere predicau în aer liber şi aveau mult rod; mulţi beţivi au fost convertiţi. Viaţa tuturor bisericilor a fost schimbată.
Blaenavon. Recent, toate bisericile din oraş au făcut pe străzi o mărturisire de credinţă unită şi a fost planificată o a doua paradă.
Bertillery. *Aproape 1500 de oameni convertiţi a fost rezultatul săptămânii speciale de întâlniri.*
Brithoir. O întâlnire care s-a ţinut în apropierea gării -continuarea întâlnirii de rugăciune - la care au participat multe persoane din cluburi şi case publice, a durat până aproape de miezul nopţii. După aceea, au mers la cea mai apropiată capelă, iar oamenii au plecat de acolo la ora două dimineaţa.
Ammanford. Şase tineri nu se pot întâlni din întâmplare pe stradă fără să se unească în laudă. Nu cu mult timp în urmă, un grup de copii s-a întâlnit în locul numit Crucea şi au început să cânte şi să se roage. Spre final, li s-au alăturat şi bărbaţi şi femei,

iar rezultatul a fost o mare întâlnire de rugăciune în aer liber. Ammanford este un oraş nou. Tineri, plini de entuziasm, merg frecvent trei sau patru mile pe munţi ca să ajungă la sate, ferme şi cătune pentru a ţine întâlniri.
Treharris. La biserica galeză Brynhyfryd, au fost botezaţi recent patruzeci de candidaţi, făcând un total de 138 de botezuri. Tot în ultimul timp, au fost mântuiţi 220 de oameni în această biserică.
Valea Rhonda. *în fiecare dimineaţă la ora 5 are loc o scenă care se petrece la multe din intrările în minele de cărbune din partea de sud a Ţării Galilor.* Zeci de mineri se întâlnesc la părtăşie, înainte de a merge la casele lor de la schimbul de noapte. Supraveghetorul dă tonul la o cântare: „în oceanul mare şi adânc" şi apoi groapa răsună de ecouri. Un bătrân, al cărui păr cărunt este îmbâcsit cu praf de cărbune, cade în genunchi pentru a se ruga. Alţii fac la fel. Acest „serviciu religios" atrage bărbaţi de la diferite lucrări din mină şi multe licăriri de lumini apar în apropierea templului improvizat. Un tânăr miner strigă: „Acum, băieţi, cei care-L iubesc pe Hristos, să-şi ridice lampa!" într-o secundă, zeci de lumini licăresc în sus, iar mina răsună de o altă cântare de mulţumire.
Abertillery (din nou). Lucrarea continuă. S-au întâmplat lucruri minunate la Armata Salvării, dar oamenii se întâlnesc practic noapte de noapte în fiecare capelă din vecinătate. în momentul de faţă, sunt 2500 de convertiţi.
Anglesey. Insula Anglesey a fost afectată de trezire de la un capăt până la celălalt. La cele 55 de capele metodiste au fost 1116 convertiţi, la 15 capele independente au fost 276, în cele 24 locuri de închinare baptiste au fost 366 şi 116 convertiţi au fost la cele 8 biserici wesley-ene, *făcând un total de 1673 de oameni născuţi din nou în 102 capele.*
Carnarvon. 150 de misionari voluntari din bisericile locale din oraş s-au angajat să meargă din casă în casă pentru a invita oamenii să vină la biserică.
Entuziasmul trezirii din Durham (Anglia). Flacăra trezirii încă se răspândeşte în partea de nord-vest **a** Durham-ului din

nordul Angliei. Cei care au avut o legătură durabilă aici, nu-şi mai aduc aminte de o asemenea trezire generală în ultimii 20 de ani. A fost o revoluţie care a devenit subiectul principal de discuţie în toată zona aceea. în oraşul Durham se întâmplă lucruri extraordinare şi, în fiecare noapte, capelele sunt supraaglomerate cu suflete născute din nou.
Valea Garw. *Aproape în toate minele de cărbuni au loc întâlniri sub pământ.* Primii convertiţi sunt printre cei mai înflăcăraţi lucrători, iar eforturile lor se dovedesc foarte reuşite. La una din aceste întâlniri, nu mai puţin de treizeci şi şase de bărbaţi s-au dedicat pentru

Hristos.
Garndiffaith. La Pisgah s-au convertit patruzeci de oameni.
Un bărbat de 70 de ani s-a ridicat şi L-a mărturisit pe Hristos ca Mântuitor al lui. Deşi târziu, era bucuros că în sfârşit găsise pacea şi bucuria. Un tânăr se ruga pentru tatăl său şi a cerut să primească un răspuns în acea noapte. Chiar atunci, tatăl lui a ajuns la întâlnire şi s-a predat total. Un om care fusese un mare beţiv şi batjocoritor, care şi-a lăsat soţia şi copiii fără mâncare, lipsind de la muncă săptămâni întregi odată, a reuşit să ajungă la una din întâlniri şi, plângând, a strigat pentru iertare. El s-a rugat ca Dumnezeu să se atingă şi de inima soţiei lui. Nu după mult timp, şi ea a plâns pentru iertarea păcatelor. S-au înălţat strigăte de laudă şi de bucurie.
Glynneath - *Timp de aproape doisprezece ani, cele două biserici independente,* ***Addoldy*** *şi* ***Capel-y-Glyn,*** *nu au avut relaţii bune, dar acum s-au împăcat şi s-au unit în întâlnirile lor.* Cei doi lucrători şi-au dat mâna în faţa unei biserici unite de aproape 400 de membri.
Hafod. întâlnirile de rugăciune care au loc sub pământ, de la intrarea în mina Trevor, erau conduse de W. Rogers, care era cunoscut sub numele de „fotbalistul convertit".
Pentre. Recent, într-o zi, lucrătorii tuturor capelelor au schimbat între ei amvoanele bisericilor pe care le conduceau, cu scopul de a dărâma denominaţiunile.
Maesteg. Un agent de asigurări i-a spus unui reporter că în fiecare casă în care a intrat în perioada de după Crăciun, a fost

întâmpinat de soţie cu un zâmbet larg şi cu următoarele cuvinte: „Acesta este cel mai fericit Crăciun de care am avut parte vreodată." Bărbaţii lor fuseseră mântuiţi şi nu mai risipeau banii la jocuri de noroc şi în beţii.
Carnarvon. Detalii despre întâlniri minunate au ajuns la noi. Mişcarea Duhului Sfânt atinge puternic atât femeile, cât şi bărbaţii. *Oamenii puternici pălesc şi tremură.* Tinerii iau cu asalt porţile cerului cu o îndrăzneală uimitoare şi cu un efect extraordinar de puternic. întreaga adunare este total copleşită de plâns şi suspine adânci. Foarte mulţi oameni îl caută pe Domnul. Doi respingători bine-cunoscuţi ai acestei lucrări au venit în faţă, au căzut în genunchi şi se băteau în piept.
Relatările Societăţii Biblice arată că acum se vând de trei ori mai multe Biblii de când a izbucnit trezirea. Vânzătorii de cărţi spun că acum nu mai este nici o problemă să vinzi Biblii; problema e cum să faci rost de ele.
Cineva a spus o istorioară frumoasă despre un copil de patru ani dintr-o clasă pregătitoare care şi-a ridicat mâna ca să atragă atenţia învăţătoarei:
- Da! Ce s-a întâmplat?, a întrebat învăţătoarea. Imediat s-au auzit cuvintele:
- Vă rog, doamna învăţătoare, îl iubiţi pe Isus?
Săgeata a ajuns la ţintă. Atunci şi acolo, învăţătoarea s-a întors la Domnul şi, mai târziu, a plecat în India ca misionară. Cineva a auzit o conversaţie dintre doi copii:
- Ştii ce s-a întâmplat în Rhos?
- Nu, nu ştiu decât că acum, în fiecare zi e duminică acolo!
- Nu ştii?
- Nu, nu ştiu.
- Isus Hristos a venit acum să locuiască în Rhos.
Datoriile de lungă durată au fost plătite, lucrurile furate au fost înapoiate, barurile au devenit locuri părăsite, nu se mai auzeau înjurături, iar în mine, oamenii vorbeau între ei despre caii care nu mai pot înţelege limba stăpânilor lor. întâlnirile politice au trebuit să fie amânate, întrucât membrii Casei

Parlamentului participau la întâlnirile de trezire. Companiile de teatru ştiau că nu puteau

merge în Ţara Galilor pentru că, cu siguranţă ar fi dat faliment. în multe locuri, magistraţii se prezentau în haine albe, ca un simbol al faptului că nu arestaseră pe nimeni. închisorile erau goale. Chiar şi în universităţi, scenele trezirii erau ceva obişnuit zi de zi, pentru o perioadă de mai multe luni.
Valul puternic de entuziasm a cuprins tot ţinutul. Duhul lui Dumnezeu Şi-a găsit canalele şi multe regiuni în care Evan, Dan sau Sydney nu au fost niciodată, au avut parte de manifestări extraordinare ale puterii lui Dumnezeu. Acum, în timp ce scriu, am înaintea mea copiile unor ziare din acele zile, pe care le preţuiesc mult. Aici sunt raportate, în fiecare săptămână, sub formă de tabel, listele cu persoanele convertite în acea săptămână, din fiecare oraş. S-au menţionat 70 000 de nume în doar două luni după izbucnirea râurilor de viaţă.

Capitolul 7

O întâlnire de trezire

Este dificil pentru noi, ca după şaizeci de ani, să găsim urma lucrării tuturor slujitorilor dragi ai lui Dumnezeu, care au fost folosiţi într-un mod extraordinar în acea perioadă. După cum am menţionat şi mai înainte, gloria lui Dumnezeu era atât de puternic manifestată în mijlocul lor, încât se simţeau total nesemnificativi şi nevrednici. Ce păcat că oameni ca Seth Joshua, R. B. Jones şi alţii nu au publicat o relatare modestă în care să facă o descriere a tuturor lucrărilor care le făcea Dumnezeu în timpul întâlnirilor. *Din pricina acestei tăceri, există cel puţin o sută de cărţi nescrise despre trezirea din Ţara Galilor.* Numai sanctuarul lui Hristos va dezvălui faptele măreţe ale oamenilor de rând ai lui Dumnezeu din acea perioadă.
Evan Roberts a fost de departe cel mai recunoscut predicator din acele zile, deşi nu şi-a dorit niciodată acest lucru. El era profund îndurerat de toată publicitatea pe care o primea şi nu după mult timp, a hotărât ca vizitele sale să nu fie anunţate mai dinainte. De multe ori, când se ştia că urma să predice, el spunea slujitorilor bisericii care-1 invitaseră: **„Da, cred că Domnul vrea să accept invitaţia voastră de a veni pentru trei zile, dar să nu anunţaţi în ce clădire voi predica; oamenii trebuie să vină pentru Domnul şi numai pentru El; altfel Duhul Sfânt va pleca din mijlocul nostru."**
De asemenea, Evan era extrem de atent ca nu cumva să dea impresia că lucrarea depindea de el şi spunea: „Eu nu sunt decât

unul din instrumentele pe care Dumnezeu le foloseşte şi sunt mulţi alţii ca mine. Este adevărat că Dumnezeu mi-a dat o viziune şi o chemare în această trezire, dar a fost o bucurie pentru mine să descopăr mai târziu că, aceeaşi experienţă s-a repetat în vieţile multor sfinţi ai lui Dumnezeu. Fără să ne cunoaştem unul pe celălalt, acelaşi Duh al lui Dumnezeu ne-a împovărat pe toţi pentru această trezire."
Dorinţa lui arzătoare era acesta: „Oamenii nu trebuie să-şi pună încrederea în mine. Eu nu am nimic să le dau. Ei trebuie să se sprijinească pe Singurul care poate răspunde nevoilor lor. Când te îndrepţi spre fereastră, nu mergi să te uiţi la sticlă, ci să priveşti prin ea la priveliştea de afară. Aşadar, uitaţi-vă prin mine, la Domnul."
Totuşi, este mai uşor pentru noi să urmărim lucrarea supranaturală a Duhului din întâlnirile la care participa tânărul Roberts, din cauza publicităţii acestora.
La întâlniri, limitele temporale erau complet uitate. Dacă se anunţa o anumită oră de începere, oamenii se adunau cu o oră sau două înainte. Serviciile se încheiau când plecau oamenii. Ceasurile erau total ignorate. întâlnirile începeau atunci când se aduna o parte din oameni. Aceştia nu aşteptau un lider sau conducător. Niciodată nu a mai fost acolo o mişcare religioasă în care să conteze atât de puţin minţile călăuzitoare ale conducătorilor. In timp ce întâlnirile de seară care începeau la ora 7 se terminau la ora 3 în dimineaţa următoare, alte

mulţimi se pregăteau să intre în capelă pentru întâlnirea de rugăciune de dimineaţă! în multe locuri, nimeni nu mergea la lucru în timpul vizitei lui Evan Roberts. Fabricile şi magazinele erau închise, uneori şi trei zile, aşa încât oamenii să poată participa la întâlniri.
Un reporter renumit al ziarului *London Daily* a fost şi el la întâlnirile tânărului profet din Loughor pentru a descrie celor din Londra scenele uimitoare despre care auziseră. Iată ce a scris:
Am găsit flacăra entuziasmului religios din Ţara Galilor la fel de lipsită de fum ca şi cărbunele din această ţară. Nu sunt reclame, nici fanfare, nici postere.

Toate aceste nimicuri sunt remarcabile prin absenţa lor. Nu există instrumente muzicale. Orgile cu tuburi stau nefolosite. Nu este nevoie de nici un instrument în tot acest val cutremurător de emoţie al unei mulţimi în rugăciune şi cântare care domină locul. Adunările imense sunt, cu toată seriozitatea, raţionale, cu o disciplină şi reverenţă aşa cum nu am mai văzut niciodată sub acoperişul catedralei St. Paul. Etaje peste etaje din coridorul aglomerat, până la ultimul balcon sunt pline de sute de bărbaţi serioşi şi femei gânditoare care stau în picioare sau jos şi care au ochii pironiţi spre platformă sau ***spre oricare parte a clădirii, în funcţie de locul unde este centrul întâlnirii.*** *Marea majoritate a celor din adunare sunt tineri mineri cu o înfăţişare robustă.*
„Noi trebuie să ascultăm de Duhul Sfânt" este lozinca lui Evan Roberts, iar el este la fel de ascultător ca şi cel mai smerit om dintre ascultătorii săi. Aveai impresia că cei 1000-1500 de oameni erau contopiţi într-o imensitate care avea aceeaşi minte şi personalitatea unui singur suflet. Poţi vedea clar cum ceea ce numesc ei „influenţaputerii Duhului" se mişcă în cei adunaţi ca şi vântul care suflă pe suprafaţa iazului.
într-o duminică seară, s-a întâmplat o scenă remarcabilă cu privire la acest abandon al întâlnirii faţă de ceea ce se numeşte impuls spontan - nu doar al celor din clădire, ci şi al celor adunaţi afară, care nu mai puteau să intre. De două ori a fost schimbată ordinea serviciului - dacă aceasta poate fi numită ordine - de către cei de afară care, în urma unui impuls misterios au început singuri să cânte o cântare, iar cei din clădire li s-au alăturat şi ei imediat. Odată, s-a întâmplat acest lucru în timp ce Evan Roberts predica, iar el s-a lăsat cuprins de acest val şi toţi s-au unit în cântare.
întotdeauna întâlnirea începe cu o cântare de îmbărbătare plină de compasiune, până când solistul,

după ce-şi trage suflarea, se ridică de pe genunchi şi cântă o cântare.
Atât rugăciunea, cât şi cântarea sunt minunate. Dar ceva mult mai impresionant decât acestea două sunt pauzele care apar atunci când oamenii îşi pierd vocea şi apoi, oftatul tăcut care poate fi auzit pentru moment, este înfundat în furtuna unei melodii. Nu era nevoie de orgă. Adunarea era propria-i orgă, ca şi cum miile de inimi vesele sau triste se uneau în aceeaşi stare în timp ce se recitau psalmii lor.
Pocăinţa, mărturisirea publică, rugăciunea de mijlocire şi mai presus de toate, această liturghie muzicală minunată - o liturghie nescrisă, dar trăită cu inima - un cor imens care se auzea ca vuietul unui val mare care se ridică peste ţărmul stâncos, din când în când întrerupt de vocile ca de flaut ale surorilor cântăreţe, a căror melodie este la fel de dulce şi spontană ca şi cântecele păsărelelor mici din crâng sau a rândunelelor care zboară. Şi toate aceste palpitaţii puternice, aceste cântece şi rugăciuni, sunt în mijlocul unei mulţimi extaziate, deplin conştientă de influenţa unei realităţi invizibile care avea efect asupra a tot ce era acolo şi care, în acele momente, se mişca în mod vizibil, deşi neputând fi atinsă, în mijlocul lor. Ei numesc această realitate ***Duhul lui Dumnezeu.***
Fireşte, atunci când tânărul Evan mergea în locuri noi, unde oamenii nu-l văzuseră şi nici nu auziseră despre el mai înainte, iar mulţi veniseră de departe, era de aşteptat faptul că ei

umpleau până la refuz sala în care se ţineau întâlnirile în speranţa că el urma să fie acolo. De exemplu, aşa s-a întâmplat în Liverpool. Domnul Edward Russel, renumitul jurnalist şi editor al publicaţiei **Liverpool Post,** a spus:
„Dacă cineva s-a dus la marea capelă calvinistă din Princess Row sâmbătă seară fără să fi fost anunţat înainte, probabil că nu a aflat (într-un interval de patru ore - apoi, ar fi fost iertat pentru

faptul că a ratat aşa ceva) că cei 2500 de oameni adunaţi, foarte înghesuiţi şi vizibil entuziasmaţi, veniseră acolo să asculte şi tânjeau să asculte un tânăr, care în prima parte a întâlnire nu spunea nimic, ci stătea cu capul în mâini."

Haideţi să vizităm împreună un serviciu de trezire obişnuit.

înainte de a ajunge Evan, în oraş deja venise un ciclon spiritual. O mie trei sute de suflete se bucură de Mântuitorul lor minunat. Serviciul a început în urmă cu trei ore şi, până acum, nici un lider nu a slujit în vreun fel. Nimeni nu poate spune cine a dat startul întâlnirii şi nici chiar acum, nimeni nu poate spune cum se va continua serviciul. Ei cântă cu multă pasiune:

Priveşte! Soarele Neprihănirii a răsărit
Cu o strălucire plină de splendoare peste ţara noastră
Orice pustiu este acum plin de viaţă -
Verdeaţa încântă.
Duhul lui Isus încă dă năvală
Ca vântul, cu putere şi foc;
Cu o pocăinţă profundă şi adevărată,
Păcătoşii caută mântuire fără plată în Numele Său.
Linişte! Aud cum vântul duce ecoul
Cuvintelor lui Isus de la Calvar: „S-a isprăvit"; spuse pentru păcătos
Viaţă, salvare, libertate:
Isus Hristos, marele Mântuitor
Mijloceşte acum pentru tine în faţa Tronului;
O, voi, păcătoşilor, primiţi-L, El vă va mântui şi vă va elibera.

Un băieţel înflăcărat de şaisprezece ani, vine hotărât în faţa audienţei cu o Biblie în mână şi aşteaptă un moment de pauză în întâlnire. Rămâne tăcut, cufundat în gânduri; după ce citeşte o porţiune din Scriptură în limba galeză, pleacă repede de acolo. A ascultat de Duhul.

Un tânăr miner, care devenise creştin în urmă cu doar două săptămâni, nu poate să tacă. El pur şi simplu trebuie să izbucnească într-o cântare. Aşadar, începe să cânte:

Ai auzit vreodată de Mântuitorul oamenilor
Care a murit de bunăvoie pe cruce?
El S-a dat pe Sine ca o jertfă pentru păcat,
A suferit - a suferit pentru tine;
A murit pe cruce, dar a înviat din mormânt,
Un Mântuitor care poate şi vrea să salveze.
Ai auzit vreodată de Cel fără păcat şi credincios,
Care are milă de un păcătos ca tine?

Tatăl sau mama au spus vreodată copilului
Despre cineva atât de minunat ca El?
El vindecă bolnavul şi dă vedere orbului
Şi îşi arată bunătatea faţă de toţi cei care-L primesc.
O, păcătosule, vino la El, El te-a chemat,
Nu vei mai avea o viaţă risipitoare;
El caută să te salveze din păcat şi de la moarte,
Chiar şi acum, El bate la uşa ta
Primeşte-L îndată, nu este prea târziu,
îţi va ierta păcatul chiar dacă este mare.
Roagă-te fără încetare, El te va auzi,
El se roagă pentru tine când te afli în slăbiciune
în glorie, nu te-a uitat, prietene,
Ci mijloceşte în dragoste pentru tine
El îţi va da fără plată iertare, iertare
Şi te va face pe tine - un biet păcătos - mai alb ca zăpada.
O, El te aşteaptă,
O, El te aşteaptă,
O, El te aşteaptă chiar acum.

Tânărul a cântat doar primul vers şi apoi a izbucnit în suspine. Dintr-o dată, toţi oamenii din clădire au început şi ei să cânte. Refrenul este cântat de 30-40 de ori de toată adunarea. Clădirea este umplută de slava Domnului. Fiecare ochi are o strălucire neobişnuită. Valul entuziasmului se intensifică în fiecare om.
Acum, se ridică o tânără domnişoară. Ea este Annie Davies cu glasul de privighetoare şi are doar optsprezece ani. Ultima dată, venise la un serviciu de trezire împreună cu sora ei, având o atitudine rece şi critică pentru că încă nu fusese atinsă de Domnul. Dar nu şi în această seară; acum este total zdrobită, la pământ. Sufletul este mişcat până în adâncul adâncurilor. Nu se poate opri din plâns. Cu o forţă irezistibilă, vocea ei începe să umple întreaga clădire cu melodia care mai târziu a fost numită „Cântarea de dragoste" a trezirii:
Iubire copleşitoare, milă fără margini!
Nelimitată ca oceanele în revărsarea lor:
Isus, Prinţul vieţii, moare -
în sângele Său avem viaţă!
Oh! Ce inimă îl poate uita vreodată?
Cine poate înceta să-I cânte laude?
Iubire copleşitoare! întotdeauna dorită,
Atunci când cerurile răsună de cântări.
Acum, vine liniştit Evan Roberts, făcându-şi drum prin mulţimea înghesuită care supraaglomerează coridorul şi întreaga capelă, iar apoi se apleacă peste Biblia mare de pe amvon. Aşteaptă un timp de tăcere şi apoi începe să se roage:
Doamne Isuse, ajută-ne acum, prin Duhul Sfânt, să stăm faţă în faţă cu crucea. Orice obstacol ar fi, îţi dăm Ţie serviciul din această seară. Du-ne pe toţi sub Sânge. O, Doamne, pune Sângele Tău peste tot trecutul nostru de până acum. îţi mulţumesc pentru Sânge. în Numele lui Isus Hristos, leagă-l pe diavol în acest moment. Noi arătăm spre Crucea lui Hristos. Este Crucea noastră şi noi avem parte de biruinţa ei. Revelează-ne Crucea prin Numele lui

Isus. Oh, deschide Cerurile. Pogoară-Te acum peste noi. Loveşte inimile noastre - loveşte -fă-

ne să vedem Calvarul în aşa fel încât, inimile noastre să fie zdrobite. Oh, Doamne, coboară acum...acum...Deschide inimile noastre ca să primim inima care a sângerat pentru noi. Dacă trebuie să fim nebuni—fă-ne nebuni pentru Tine. Ia-ne duh, suflet şi trup. ***Suntem ai Tăi.*** *Ne-ai cumpărat. Arată-ne Crucea de dragul lui Isus - Crucea care trebuie să stăpânească lumea. Du-ne sub Sânge. Nu îngădui să avem gânduri despre ce vor crede oamenii cu privire la noi. Oh, vorbeşte - vorbeşte - vorbeşte, Doamne Isuse, Cuvintele Tale sunt „vinul adevărat". Oh, descoperă-ne Crucea, iubite Isus - crucea în toată gloria ei. Domneşte în fiecare inimă de dragul lui Isus. Doamne, ajută-ne să-L vedem pe Mântuitorul murind. Fă-ne să-L vedem cum biruie ostile întunericului. Doamne, rosteşte victoria acum, de dragul Fiului Tău. El este vrednic să fie biruitor.* ***Tu eşti Atotputernicul Dumnezeu. Oh, declară victoria.*** *Vom da toată slava Numelui Tău. Nimeni altul nu are drept la slavă decât Tu - ia-o, Doamne. Glorifică-Ţi Fiul în această întâlnire.* ***Oh, Duhule Sfânt -fă-Ţi acum lucrarea în noi şi prin noi.*** *Vorbeşte cuvântul Tău cu putere de dragul Numelui Tău. Amin - şi amin!*
Absolut toţi bărbaţii şi femeile din audienţa imensă au început să se roage şi, în timp ce oameni diferiţi din toate părţile clădirii de jos, din spate, din balcon strigau: „Doamne, salvează-mă!" „ Oh, Dumnezeule, vin acum la Tine! ", cerurile s-au deschis. Apoi, clădirea a răsunat de strigăte în cinstea Lui şi, ca şi cum un dirijor invizibil ar fi venit la amvon cu bagheta lui, mulţimea în extaz din pricina triumfului glorios, a început să cânte:

Isuse ceresc, călăreşte biruitor,
încinge sabia în jurul coapsei Tale.
Nici pământul nu poate sta înaintea Ta,
Nici mândrul iad cu toată puterea lui.

în Numele Tău, atât de măreţ şi glorios,
Toţi duşmanii Tăi pleacă ruşinaţi;
Când Tu, Hristosul lui Dumnezeu, eşti aproape,
întreaga creaţie este cuprinsă de frică.

Evan a aşteptat până când Duhul i-a spus că este timpul să vorbească. Acum, şi-a început mesajul despre **suferinţele lui Hristos.** Nu a vorbit mult şi el însuşi este zdrobit. Din nou, încearcă să zugrăvească adâncimile suferinţei Mântuitorului.
Nu poate continua pentru că o fetiţă trimite un fior în toată adunarea când strigă: „Oh, Isuse dragă, Ţi-a curs sudoarea pentru mine!" Oamenii sunt copleşiţi şi scăldaţi în lacrimi. Acum este o tăcere sfântă de supunere în atmosferă, în timp ce sute de oameni se ridică şi mărturisesc că au fost mântuiţi atunci şi acolo.
Deodată, cineva începe o cântare. Atmosfera s-a schimbat dintr-o dată. Acum, întreaga mulţime este în picioare, purtată de un entuziasm spiritual puternic şi exprimându-şi sentimentele liber în diferite feluri - un cuvânt de laudă, un imn de închinare spirituală, un mesaj biblic din partea unei persoane necunoscute.
Vizitatorii care veniseră din alte părţi ale lumii să vadă această privelişte cutremurătoare şi care nu mai participaseră înainte la un serviciu de trezire, strigau: „Linişte!" Ei veniseră să-L audă pe Evan Roberts. Dar ce rost avea să încerci să faci linişte? Era ca şi cum ai spune valurilor învolburate ale oceanului: „Linişte!" Oamenii îşi exprimau cele mai adânci emoţii şi izbucneau ca o
furtună.
Acum, o voce frumoasă începe să cânte. Se aude de la balcon. Este Sam Jenkins, evanghelistul cântăreţ. Răsună cântecul *Teii mother I'll be there... {Spune mamei că voi fi acolo...):*
Spune mamei că voi fi acolo
Ca răspuns la rugăciunile ei: Mântuitorule binecuvântat, transmite-i acest mesaj.
Spune mamei că voi fi acolo Să împărtăşim bucuriile cerului împreună ... Da, spune mamei

mele dragi că voi fi acolo.

Evan mai încearcă o dată să vorbească, dar un om cu o voce subţire şi ascuţită care se auzea de la balcon, începe să-şi descarce sufletul. Din toate părţile se auzea: „ŞşştîŞt" pentru că oamenii vroiau să asculte glasul evanghelistului.
într-o clipă, făcând semn cu mâna, el opreşte vocile celor care mustrau şi aşteaptă până când încetează acel tremur uşor. Ni se aminteşte de Cel despre care profetul a zis: „Trestia frântă n-o va zdrobi".
Din nou, duhul de mijlocire este revărsat peste adunare. *Aproape o sută de oameni sunt pe genunchi şi se roagă în acelaşi timp şi, cu toate acestea, totul pare să fie într-o armonie perfectă.* Toţi sunt conştienţi într-un mod glorios de prezenţa minunată a lui Iehova în mijlocul lor. Acum, Evan Roberts radiază de fericire. Faţa frumoasă, ochii uimitori, vocea blândă amestecată cu un tremur emoţional - toate acestea vorbesc despre dragostea Duhului. întâlnirea a continuat în acest fel până la ora 3 dimineaţa.

Capitolul 8

Efectele trezirii

Efectele trezirii din Ţara Galilor au fost uimitoare. De exemplu, corespondentul de la *The Liverpool daily Post* a raportat în luna decembrie 1904 că nici un om din Rhos nu mai fusese arestat din cauza beţiei de când a început trezirea. Câştigurile lucrătorilor, în loc să fie risipite în vicii şi beţii, aduceau acum multă bucurie în familiile lor. Mii de tineri convertiţi au plătit datorii foarte mari. Restituirea era la ordinea zilei.
Afacerile cu alcool şi jocuri de noroc au dat faliment, iar teatrele s-au închis din cauza lipsei de clientelă. în timpul acestei perioade, fotbalul a fost uitat atât de jucători, cât şi de fani, deşi nimeni nu predicase de la amvon despre efectele negative ale fotbalului. în această regiune, - care avea reputaţia generală de ţară „înnebunită după fotbal" - trenul care ducea mulţimile la meciul internaţional de calificare, era aproape gol! Oamenii aveau vieţi noi şi alte interese. Nu ştiu cum, dar în timpul acestor zile minunate, renumitele festivaluri de cântece populare galeze, care erau atât de faimoase în acea ţară, s-au stins şi au murit. în Ţara Galilor, vocaliştii renumiţi pregătiţi profesional au fost „Sankeys" şi „Alexanders" care s-au făut cunoscuţi cu imnuri ca *Throw Out The Lifeline (Aruncă-ţi puntea de legătură)* în timp ce gloria lui Dumnezeu le umplea sufletele. Chiar şi la acele câteva concerte pe care le aveau, în încheiere, atât cântăreţii, cât şi ascultătorii, cântau împreună cântecele care deveniseră faimoase în timpul trezirii: *Teii Mother Vil Be There (Spune mamei că voi fi acolo),*

Ride In Triumph, Blessed Jesus (huse ceresc, călăreşte biruitor), Who îs A Pardoning God Like Thee (Cine este un Dumnezeu iertător ca Tine), etc.
întâlnirile politice au fost anulate sau abandonate. Pentru că nimeni nu mai era interesat de acest domeniu, ele nu-şi mai aveau rostul. Liderii politici, chiar şi cei din parlamentul Londrei, s-au lăsat stăpâniţi de întâlnirile de trezire.
Unul dintre cele mai semnificante rezultate a fost că toate ideile preconcepute ale bisericii vechi au fost lepădate. Barierele denominaţionale făcute de mâna omului au fost complet dărâmate pentru că atât credincioşii, cât şi pastorii din toate denominaţiunile se închinau împreună înaintea Domnului lor minunat. Neînţelegerile creştinilor din bisericile locale au fost rezolvate. Una din caracteristicile remarcabile ale trezirii a fost mărturisirea păcatelor, întâlnită nu doar la cei nemântuiţi, ci şi la cei mântuiţi. Toţi au fost zdrobiţi şi topiţi înaintea crucii lui Hristos.

Trezirea şi efectele care au urmat nu puteau fi păstrate la nivel local. Trezirea este ca o flacără pe o câmpie, care arde tot ce întâlneşte înainte. Izbucneşte aici şi acolo, în locurile unde nimeni nu se aşteaptă, spre uimirea tuturor. Aşadar, nu e de mirare că focul puternic care a venit deodată asupra galezilor, nu după mult timp, s-a răspândit în diferite zone ale pământului. Predicatorii şi creştinii de rând care veniseră să vadă priveliştea „rugului în flăcări", s-au întors acasă şi au aprins focul în biserica lor, pe câmpul de misiune şi în oraş. Oamenii lui Dumnezeu din toată lumea au strigat de bucurie.
Aşa cum era de aşteptat, primii care aveau să prindă focul trezirii erau coloniile galeze din America şi din orice altă parte. în India îndepărtată, focul s-a împrăştiat în toate câmpurile misionare galeze. întreaga Britanie şi Continentul au fost invadate pentru Hristos de zeci de evanghelişti, pastori, învăţători biblici şi chiar oameni de rând care, fie fuseseră convertiţi mai dinainte, fie „prinseseră focul" în Ţara Galilor în perioada trezirii. Eu însumi am slujit împreună cu câţiva din aceşti oameni binecuvântaţi ai lui Dumnezeu şi sunt convins că lucrarea continuă şi în ziua de astăzi. De exemplu, un pastor a cărui viaţă a fost schimbată radical, a dus

focul trezirii într-o ţară din Peninsula Scandinavă unde astăzi, sunt cel puţin 100 de biserici în creştere, ca urmare directă a lucrării sale. Pastorul Rees Howells este un singur exemplu din toţi evangheliştii care au dus focul lui Dumnezeu pe câmpul misionar. Ei au văzut cum Dumnezeu a lucrat într-un mod extraordinar în Africa de Sud şi mai târziu, s-au întors să pună bazele Colegiului Biblic din sudul Ţării Galilor, din Swansea, de unde mulţi misionari au plecat până la marginile pământului.
Un tânăr student din Letonia de la Colegiul Spurgeon din Londra a fugit de la şcoală pentru că auzise despre focul lui Dumnezeu din Ţara Galilor şi a mers direct în Swansea. Acolo a fost aprins. Duhul lui Dumnezeu a venit aşa de puternic peste el, încât atunci când s-a întors în patria sa dragă, Rusia, a dus acolo flacăra trezirii. Pentru că timp de mulţi ani am slujit împreună cu acest om, am văzut clar efectele durabile ale trezirii galeze în lucrarea sa. Nu numai că a condus zeci de mii de oameni la Hristos, dar a şi ajutat la zidirea a două sute de biserici est-europene.
Anul 1905 nu va fi uitat niciodată în istoria Adunării engleze Keswick. A fost numit *„Săptămâna galeză"* pentru că în toată această perioadă, mulţi pastori tineri veneau din Ţara Galilor şi povesteau ce făcea Domnul în bisericile lor. La o întâlnire care a durat trei ore, totul a fost spontan - lauda, mărturisirea, închinarea - şi nu s-a făcut nici o pauză. Vineri seara a fost o ocazie minunată când E. W. Moore a vorbit din ICorinteni 3:11-15 despre **încercarea grea a focului** accentuând importanţa de a clădi pe o temelie bună cu materiale purificate - posibilitatea ca lucrările unui creştin mântuit să fie arse de focul lui Dumnezeu.
Dr. R. B. Jones, scrie în legătură cu acest mesaj:
Am simţit cum focul curăţitor al lui Dumnezeu trece prin mine şi scoate la iveală lemnul, fânul şi trestia lucrărilor şi gândurilor mele. Când m-am ridicat să vorbesc, certitudinea aceasta era aşa de umilitoare şi copleşitoare, încât atunci când am început să mă rog şi să mă adresez adunării, am simţit, în mod involuntar, că

în primul rând trebuie să mărturisesc aceste lucruri. Apoi, am cerut şi altora care, ca şi mine, au fost conştienţi de atingerea directă a lui Dumnezeu, să stea împreună cu mine înaintea Lui pentru ca, atunci şi acolo, să-I cerem să ne cureţe astfel încât să nu fie nici un material nefolositor la venirea „Zilei focului".
La această invitaţie, toţi cei care umpleau cortul s-au ridicat în picioare ca un singur om. Nu am rostit nici un cuvânt din predica de încheiere atent pregătită. Plănuisem să vorbesc despre „Rugăciunea prin Duhul Sfânt".

Prebendary Webb-Pebloe a spus bine: ***„Dumnezeu nu avea nevoie de predică pentru că în locul acesteia avea de gând să ilustreze subiectul predicii!"***
Am rămas acolo aproape două ore şi jumătate, timp în care am fost martor la lucrarea Duhului Sfânt. Dumnezeu lucra într-un mod cu totul neobişnuit şi nimeni nu se putea gândi să intervină. ***Este destul de evident că El şi-a pus deoparte conducător şi predicator, şi în acelaşi timp, tot El era Cel care predica şi conducea.*** *Pe tot parcursul întâlnirii a fost o linişte neobişnuită din Dumnezeu. Serviciul s-a încheiat cu o explozie de adorare către minunatul Dumnezeu, în timp ce cântam: „Toţi să aclameze puterea Numelui lui Isus şi să-L încoroneze Domn a toate! "*

Capitolul 9

De ce s-a pogorât focul

De ce a căzut focul lui Dumnezeu peste Ţara Galilor? Răspunsul este simplu: **focul cade peste materialul care poate fi ars şi care îl poate răspândi.** Cineva a spus: „Ţara Galilor a avut arborele uscat de care avea nevoie." în acest loc erau mii de credincioşi, care nu se cunoşteau între ei, din oraşe şi sate mici, dar şi din oraşe mari; ei strigau la Dumnezeu zi de zi pentru ca focul Lui să se pogoare. Acest lucru nu era un simplu „stat de vorbă cu Isus", ci era o mijlocire zilnică agonizantă. De asemenea, ei au pus lemnul pe altar şi s-au predat în totalitate pentru a îndeplini cerinţele Mântuitorului lor. Aceştia aveau o gelozie sfântă pentru Numele Dumnezeului lor şi au plâns grozav de mult din pricina faptului că Satan era slăvit în societatea şi comunitatea în care trăiau. In permanenţă Ii aduceau aminte lui Dumnezeu de ceea ce făcuse în trecut - 1859 - şi se rugau fierbinte: „O, Doamne, Tu eşti acelaşi, şi Tu poţi s-o faci din nou, chiar şi în acest veac industrializat şi luxos".
Este bine să amintim şi că mottoul tânărului profet din Loughor - **frânge biserica şi salvează lumea** - este secretul oricărei treziri adevărate. Creştinii trebuie să se smerească şi să fie împăcaţi cu Dumnezeu, aşa încât Duhul să poată pătrunde printre cei nemântuiţi cu puterea de convertire. Nu trebuie să existe ipocrizie; creştinul trebuie **să se supună** în totalitate voii lui Dumnezeu pentru viaţa sa, într-o ascultare perfectă, înainte ca Duhul lui Dumnezeu să fie pogorât.

Duhul Sfânt a fost recunoscut şi onorat ca o Persoană divină. Ei L-au ascultat cu promtitudine şi fără rezerve. Astfel, au primit ungeri sfinte şi au fost purtaţi ca o armată victorioasă.
O, Dumnezeule, trimite focul încă o dată!

Capitolul 10

Un mesaj al lui Evan Roberts

Domnul zisese lui Avraam: „Ieşi din ţara ta, din rudenia ta, şi din casa tatălui tău, şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, şi vei fi o binecuvântare" - Geneza 12:1,2.
Noi toţi trebuie să ascultăm de Dumnezeu aşa cum a ascultat Avraam. Ce era Avraam? Cât îl cunoştea el pe Dumnezeu? în comparaţie cu noi, ce revelaţie primise el din partea lui Dumnezeu? Era un idolatru şi Dumnezeu 1-a chemat să părăsească ţara lui, poporul lui şi casa tatălui său. Cu ce scop? „Voi face din tine un neam mare". „îţi voi face un nume mare" - el urma sa fie un magnet, un om plin de Dumnezeu care va atrage pe toţi la el. Şi Hristos a spus: „Şi după ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii". Toţi cei care atrag oameni la ei sunt umpluţi cu Duhul lui Dumnezeu. Poate inconştient, dar omul plin de Duhul atrage oameni. Dacă un om este prietenul lui Dumnezeu, totul din el atrage - toate faptele lui

atrag, chiar şi tăcerea lui. El nu poate să nu atragă. Magnetul nu poate face altceva decât să atragă; şi el este *singurul* obiect care are are această proprietate. Noi trebuie să fim întotdeauna gata să ascultăm de Dumnezeu. Dacă Avraam a ascultat fără să aibă prea multă cunoştinţă de Dumnezeu, cum ar trebui să ascultăm noi, cărora ni s-au descoperit atât de multe lucruri?

Noi trebuie să ascultăm imediat. Dumnezeu cheamă pe fiecare dintre noi, însă oamenii sunt atât de tâmpiţi. Dar slavă Domnului! Acum sunt mulţi oameni în toată lumea care ascultă, nu numai

vocea, ci şi autoritatea din spatele ei şi, prin urmare, văd lucrurile mult mai clar. Dumnezeu nu doar cheamă, ci dă şi binecuvântările. El nu face o chemare fără să dea o promisiune. „Voi face din tine un neam mare". „Şi ei vor fi un neam mare". E minunat. Avraam are binecuvântarea şi o aduce asupra oamenilor. „Cei ce binecuvintează vor fi binecuvântaţi". Poporul merge în robie. Acesta le era sfârşitul? Nu! Cerul nu face nici o greşeală. Promisiunea se va împlini.

Unde este duşmanul? El crede că va avea o mare biruinţă, dar mâna lui Dumnezeu apasă asupra duşmanului. Dacă cineva se atinge de copilul lui Dumnezeu pentru a-i face rău, Dumnezeu însuşi se ocupă de el. Dacă te atingi de copilul lui Dumnezeu, mâna Lui te va zdrobi. Mâna asupritorului este peste tine. De ce este aşa? Cât L-a costat pe Dumnezeu să ne facă copiii Lui? Preţul pe care L-a plătit a fost mâna Lui care a apăsat asupra Singurului Său Fiu. Vai de cel care se atinge de copiii lui Dumnezeu! Este ca şi cum te-ai atinge de lumina ochilor Lui.

Ascultarea chemării

Fiecare trebuie să asculte şi să meargă pe calea pe care Dumnezeu îl călăuzeşte. Trebuie să învăţăm această lecţie importantă. Dacă Dumnezeu cheamă, noi trebuie să ascultăm. Nu vă întrebaţi: „Ce se va întâmpla cu mine?" - nu contează. Dumnezeu este un Dumnezeu al luminii. El are lumină din belşug să inunde cărarea ta. „Eu sunt Lumina lumii." Omul spune: „Sunt slab" - nu are nici o importanţă. Dumnezeu este puternic. El este un Dumnezeu care are toată puterea şi dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră? Calea va fi luminată pentru noi, aşa încât să nu ne rătăcim. Nici unul din cei ce L-au urmat nu s-au abătut de pe cale. Trebuie să fii mereu aproape de Conducătorul tău. Dacă cineva se îndepărtează de la cale este din cauză că, fie a rămas prea în urmă, fie a mers înaintea lui Dumnezeu. Dacă El spune: „Veniţi după Mine", noi trebuie să-L urmăm. „Dar duşmanii sunt puternici". Nu contează. Dacă zece mii sunt împotriva ta, nu te teme - Dumnezeu este cu tine. Dacă eşti

plin de Dumnezeu, nu îţi este teamă de nimeni altcineva, decât de El.

De mult timp, Dumnezeu cheamă. Noi I-am răspuns: „Nu". Dacă suntem copiii lui Dumnezeu, haideţi să ascultăm. Ce credeţi voi despre un tată care are un fiu căruia i-a cerut să facă ceva, iar el spune de fiecare dată: „Nu!"; ce credeţi despre fiul acesta? El nu este vrednic să fie numit fiu din cauza neascultării sale. Totuşi, lucrul acesta este istorie veche, care este la fel de adevărată şi astăzi.

Ne rugăm: „Trimite-ne putere de sus!" Nu este nevoie. Duhul Sfânt este cu noi. Eu ştiu şi conştientizez că este aici. Nu trebuie să ne rugăm ca El să vină. Dacă citiţi al doilea capitol al cărţii Faptele Apostolilor, veţi afla că El a fost trimis. Există o relatare a faptului că a venit. Ştiţi la fel de bine că El a plecat? Rugăciunea noastră ar trebui să fie: „Deschide-ne inima să-L primim!" El împinge tare uşa inimii tale, dar nu poate intra. Aceasta este deschisă pentru

oricine altcineva, dar nu pentru Hristos. Trebuie să ne cheme din nou şi din nou, iar noi să fim tot neascultători? *Duhul cheamă fără oprire, dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că El este aici.* Sunt bucuros să vă găsesc astăzi în Duhul. Ascultaţi-L! Odihniţi-vă în Dumnezeu. Acesta este locul vostru. Ce bucurie va fi în cer să ne odihnim în El pentru totdeauna! Trebuie doar să-I dai Lui povara. Duhul cheamă în continuu, cheamă pe fiecare. Pericolul este să nu fii atent la vocea Lui.

Nu „ceva", ci „El"

Ştiţi ce numeau oamenii Duhul Sfânt în trecut? II numeau „ceva" - nu ştiau nici ei ce anume. Acum, noi îl numim Duhul Sfânt. Lecţia esenţială este ascultarea, ascultarea, ascultarea. Cum putem cunoaşte vocea Duhului? Este foarte simplu. Cum de e aşa uşor? Există două puteri care au influenţă asupra omului - una îl atrage spre toate lucrurile bune şi cealaltă îl atrage spre tot ceea ce este rău. Ştiţi cine vă influenţează să faceţi rău - diavolul. Şi ştiţi cine vă atrage spre bine - Duhul Sfânt. Orice dar bun vine din Cer. Nu este nimic bun în noi. Prin urmare, numiţi-L Duhul lui Dumnezeu, nu „ceva". Dacă vorbim despre „ceva", vom rămâne

fără Duhul. Nu va fi de nici un folos să aducem mii de oameni la biserică, până când nu învăţăm lecţia ascultării de Duhul. Dacă vorbim despre Duhul trebuie să ascultăm de El şi făcând astfel, cu siguranţă vom avea mari rezultate. Dacă nu m-aş fi predat în totalitate Duhului Sfânt, astăzi nu aş fi fost aici şi sunt obligat să spun lucruri care i-ar face pe unii oameni să mă considere aproape nebun. Dar chiar dacă toată lumea ar râde batjocoritor de mine, eu ştiu că trebuie să ascult de Duhul.

„Nu **întristaţi Duhul"**

Să nu vă gândiţi: „Ce vor spune oamenii?" Pe acest pământ nu vom sta mult, dar vom fi faţă in faţă cu Dumnezeu şi va trebui să-I răspundem. La orice îndemn al Duhului, nu-L întristaţi. Dumnezeu cheamă şi noi nu ascultăm. Ceva mă îndeamnă să mă rog sau să spun despre o experienţă. Nu este „ceva", ci este de la Dumnezeu. îl onorăm pe Tatăl, îl onorăm pe Fiul; dar când îl onorăm pe Duhul? Cine mă îndeamnă să-L chem pe Tatăl? Duhul. Şi cine mă îndeamnă să-L chem pe Fiul? Dar cine îmi dă imbold să mă rog Duhului? Uitaţi-vă la cărţile noastre de cântări. Cântările noastre îl laudă pe Tatăl, dau slavă Fiului, dar foarte puţine onorează Duhul. Oamenii scriu cântece care nu slăvesc Duhul lui Dumnezeu, dar eu îl voi lăuda cât voi trăi. Voi lăuda întrega Trinitate şi voi asculta în totul, iar Duhul mă va călăuzi în toate lucrurile.

Nu fac nimic fără să mă rog înainte. Nu este suficient să auzi chemarea. Trebuie să întrebi „când?" şi „unde?" să mergi. Dacă eşti îndemnat să te rogi, nu este de ajuns. Trebuie să ceri un nou îndemn la rugăciune. Tot secretul este să fii condus. O tânără a fost îndemnată să se predea Domnului, dar abia după trei ore a fost în stare să facă acest pas. Totuşi, a fost condusă. Cea mai adâncă nevoie este aceea pentru o direcţie şi o călăuzire în dedicarea personală. Dacă El îţi spune: „Taci!", taci. Nu este nevoie să vorbeşti. A rămâne tăcut poate fi o cale de a răspunde chemării lui Dumnezeu. Dacă el te cheamă să cânţi o cântare sau să te rogi sau să spui o mărturie, fă-o. Nu are importanţă dacă mergi în închisoare sau în robie, dacă eşti chemat. - Vorbim despre

sacrificii. Nimic nu este vrednic să se numească sacrificiu. Ce am făcut noi pentru Hristos? *Există oameni care de mulţi ani sunt în Biserică şi niciodată nu au spus ceva despre Hristos. Spune un cuvânt pentru Hristos.* Nu este suficient doar să fii acolo. Trebuie să lucrezi prin cuvântul tău şi prin mărturia ta. Dacă întâlneşti un om care nu poate spune un cuvânt pentru Hristos, el nu ştie cine este de fapt. *Dacă vezi un om care nu spune nimic pentru Hristos, el nu L-a cunoscut niciodată.* Din momentul în care te întâlneşti cu Hristos eşti în flăcări; nu poţi să

te abţii să nu vorbeşti. încearcă să opreşti curgerea izvorului şi acesta va ţâşni dintr-o dată. Dacă acest om va tăcea, pietrele vor vorbi. Arzi; focul este aici. Trebuie să fii botezat cu Duhul lui Dumnezeu şi cu foc. Arde totul. Dacă încerci să stingi focul, vei arde şi tu.
Odihnindu-ne **în Dumnezeu**
Atunci când Avraam a ascultat, a fost binecuvântat. Când Israel a mers în robie, Dumnezeu a fost credincios faţă de ei. Când Faraon s-a apropiat, israeliţii s-au temut. Ei au văzut duşmanul, dar nu L-au văzut pe Dumnezeu. Israeliţii L-au chemat pe Dumnezeu şi în mintea lor gândeau că: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie?" Poporul nu putea să audă nimic altceva decât moarte. Ei nu au putut vedea **Canaanul** şi viaţa. Dumnezeu vede viaţă peste tot. Dacă-L credem pe El, **noi** vom vedea viaţa şi vom îndruma pe alţii să se bucure de viaţă. Israeliţii au spus: „vrem mai bine să slujim ca robi Egiptenilor decât să murim în pustie". Dragi prieteni, nu mai ascultaţi vrăjmaşul; ascultaţi-L pe Dumnezeu. Moise a spus: „Nu vă temeţi de nimic, staţi pe loc" şi Dumnezeu spune: „încrede-te în Mine". Dar dacă nu vedem viitorul, încrederea devine o sarcină. Noi vrem să punem întrebări chiar şi atunci când Dumnezeu ne cheamă să ne oprim şi să vedem cerul Său. Ţine minte, Dumnezeu te va urmări. *Credem acum că El va lupta pentru noi?* Acesta este pericolul nostru - să credem că luptăm pentru noi înşine, ca şi cum Dumnezeu nu ar fi cu noi. Noi credem că Dumnezeu ne ajută, dar de fapt, noi îl ajutăm. Ce părere aveţi despre un băieţel care crede că el este cel care-şi ajută tatăl? Dumnezeu este Atotputernicul, iar

noi suntem lucrători împreună cu El. Haideţi să ne odihnim în El. Domnul va lupta pentru noi. Dacă noi credem, atunci Dumnezeu nu mai este împiedicat de nimic. întoarceţi-vă la promisiuni. Mergeţi din nou la ultimul capitol din Matei, versetul 18. Domnul Isus Hristos, înainte să se înalţe la cer, a vorbit ucenicilor Săi şi le-a spus: „Toată puterea* Mi-a fost dată în cer şi pe pământ." Credem lucrul acesta? „Toată puterea?" Dacă într-adevăr credeţi aceasta, biruinţa va fi de partea voastră. Mulţi vor încerca să fie împotriva voastră. Ar fi mai bine pentru ei să se dea la o parte. *Carul Domnului înaintează cu mare putere.* Ioan a văzut cum a ieşit calul alb. Victorie! Vai de cel care stă înaintea carului Său! Mulţi vor încerca, dar eu vă spun: „Daţi-vă la o parte" pentru că Domnul este în car.

* în Biblia din limba enleză, „Toată *autoritatea",* n.trad.

Scrisoarea lui Dr. R.A.Torrey, renumitul om pe care Dumnezeu 1-a folosit în trezire, către Evan Roberts

32 Loudon Grove, Princes Park Gate, Liverpool. 29 Noiembrie 1904 *Domnul Evan Roberts, Abercynon, Ţara Galilor Frate drag,*
M-am bucurat mult când am auzit de felul în care Dumnezeu te-a folosit ca instrumentul puterii Lui în diferite locuri din Ţara Galilor. Scriu această scrisoare doar pentru a-ţi face cunoscut interesul meu faţă de tine şi pentru a-ţi spune că mă rog pentru tine. De mult timp mă rog ca Dumnezeu să ridice oameni aleşi de El din diferite părţi ale lumii care să aibă parte de o ungere deosebită cu Duhul Sfânt şi astfel, să aducă o trezire puternică a lucrării Sale - este atât de necesară în aceste vremuri.
Nu-ţi pot exprima bucuria care a venit în inima mea, după ce am citit despre lucrarea puternică a lui Dumnezeu din Ţara Galilor. Mă rog ca Dumnezeu să te păstreze aşa - pur şi simplu încrezător în El şi ascultător faţă de El; să mergi nu acolo unde te cheamă oamenii, ci acolo unde El te conduce. Nădăjduiesc ca El să te facă să rămâi smerit. Este aşa de uşor pentru noi să ne înălţăm atunci când Dumnezeu ne foloseşte ca instrumente ale puterii Sale. E aşa de uşor să gândim că suntem ceva de la noi înşine, iar când ajungem să avem astfel de

gânduri, Dumnezeu ne va da la o parte. Fie ca El să te păstreze aşa smerit şi să te umple mai mult şi mai mult cu puterea Sa.
Sper ca într-o zi să am ocazia să te întâlnesc.
Cu sinceritate,
al tău, R.A. Torrey

Imnul preferat al lui Evan Roberts

Dumnezeu mare! Dumnezeu al minunilor! Toate căile Tale sunt fără seamăn, sunt dumnezeieşti şi divine,
Dar gloriile nepătate ale harului Tău Strălucesc mult mai minunat şi mai puternic decât orice altceva.
Cine este un Dumnezeu iertător ca Tine?
Sau cine are har aşa de bogat şi fără plată?
Pierdut în uimire, cu sfială şi bucurie, Acceptăm iertarea Dumnezeului nostru, Iertarea pentru crimele cele mai murdare; O iertare cumpărată cu sângele lui Isus. Cine este un Dumnezeu iertător ca Tine? Sau cine are har aşa de bogat şi fără plată?
O, fie ca acest har, care nu poate fi comparat şi nici înţeles,
Acest miracol divin al iubirii, Să umple întreg pământul cu laudă şi recunoştinţă Şi toţi îngerii de sus să cânte în cor: Cine este un Dumnezeu iertător ca Tine? Sau cine are har aşa de bogat şi fără plată?

Dacă va voi Domnul, dorim să publicăm mai multe cărţi într-o serie numită **„Cuvinte la vreme potrivită"** - o numim aşa nu pentru că sună frumos, ci pentru că, în rugăciune (vă rugăm să vă luptaţi împreună cu noi în rugăciune) şi sub călăuzirea Duhului Sfânt, vom alege titluri care răspund la nevoile spirituale actuale ale creştinilor din ţara noastră, ca indivizi, ca familii şi ca biserici. Pentru a fi recunoscute uşor vom păstra design-ul copertelor, formatul şi hârtia. Desigur, unele titluri pe care le-am publicat deja, trebuie incluse în această serie, însă doar la epuizarea stocului actual vom schimba copertele.
Primele trei titluri din această serie sunt disponibile din data de 25 septembrie 2007. Două dintre ele sunt scrise de A.W. Tozer, şi anume: **„Ce s-a întâmplat cu închinarea?"** şi, **„Rutină, Putreziciune sau Trezire".** Autorul acesta nu are nevoie de recomandarea nimănui, e recunoscut de toţi ca fiind un om care L-a iubit pe Dumnezeu şi faţă de care Dumnezeu Şi-a deschis inima dăruindu-i mesajul Lui pentru Biserică, într-o vreme ca aceasta (mai avem multe cărţi de acest autor în lucru). Cea de-a treia carte este mai subţirică, dar poartă un foc în ea, foc ce-i va aprinde pe cei care vor să ardă şi să se mistuie pentru Dumnezeu. Această carte se intitulează **„Ţara Galilor invadată de Duhul Sfânt prin Evan Roberts",** este scrisă de James A. Stewart şi relatează trezirea din 1904-1905.

CĂRŢI DISPONIBILE:
TREZIREA
DE CE ÎNTÂRZIE TREZIREA?
NU-ŢI IROSI VIAŢA
BUCURIE NEGRĂITĂ
CRUCEA
DEPRESIA SPIRITUALĂ
CRISTOSUL DIN APOCALIPSA
CE-AU ÎNFĂPTUIT MÂINILE NOASTRE

2 TIMOTEI
PUTEREA RUGĂCIUNII FLĂMÂND DUPĂ DUMNEZEU DUMNEZEU A FĂCUT NATURA CE S-A ÎNTÂMPLAT CU ÎNCHINAREA? RUTINĂ, PUTREZICIUNE SAU TREZIRE
Martyn Lloyd Jones Leonard Ravenhill
John Piper
Martyn Lloyd Jones
Martyn Lloyd Jones
Martyn Lloyd Jones
Lowell Brueckner
Lowell Brueckner
John MacArthur
R.A. Torrey
John Piper
Lowell Brueckner
A.W.Tozer
A.W.Tozer
ÎN CURS DE APARIŢIE:
TRAGEDIE ÎN BISERICĂ - LIPSA DARURILOR
ÎNTORC VORBA DIAVOLULUI
ISUS CĂPETENIA CREDINŢEI NOASTRE
OAMENI CARE L-AU ÎNTÂLNIT PE DUMNEZEU
CREDINŢA DEASUPRA RAŢIUNII
ISUS ESTE BIRUITOR
CÂND S-A POGORÂT DUHUL SFÂNT
A.W.Tozer A.W.Tozer A.W.Tozer A.W.Tozer A.W.Tozer A.W.Tozer John Greenfield
COMENZI ŞI ALTE INFORMAŢII SUPLIMENATRE LA ADRESA:
Editura Perla Suferinţei
Str. Viitorului Nr.121, com.Şcheia, Sf.Ilie 727528, Suceava
Tel/fax: 0230510081, 0723868857
E-mail: office @ perlasuferintei.ro
www.perlasuferintei.ro
*
în zilele acelea, fiecare om vedea clar că Dumnezeu a răspuns rugăciunilor arzătoare ale poporului Său și că a trimis o transformare spirituală puternică. Prezenţa Domnului putea fi simţită pretutindeni - în case, pe străzi, în mine, în fabrici, şcoli şi chiar în baruri. Sentimentul prezenţei Sale era atât de puternic încât, până şi locurile de distracţie şi de petreceri fuseseră umplute de o teamă sfântă. De multe ori s-a întâmplat ca bărbaţii să intre în bar, să comande băuturi şi apoi să se întoarcă ruşinaţi, lăsându-le neatinse. Până atunci, Ţara Galilor era în prinsoarea pasiunii fotbalului; acesta era singurul lucru la care se gândeau şi era singurul subiect de discuţie a zeci de mii de bărbaţi din clasa muncitoare.
De asemenea, pariau pentru scorurile meciurilor. Dar când a venit trezirea, chiar şi cei mai faimoşi jucători de fotbal erau convertiţi şi participau la întâlnirile din aer liber pentru a mărturisi despre lucrurile extraordinare pe care Domnul le făcuse pentru ei. Multe echipe au fost desfiinţate din cauză că jucătorii erau mântuiţi, iar stadioanele erau goale. Sub pământ, înainte de a se împrăştia prin mină, minerii se întâlneau să se închine şi să studieze Biblia. Chiar şi copiii din şcoli fuseseră fermecaţi de Dumnezeu.
De ce a căzut focul lui Dumnezeu peste Ţara Galilor?

Răspunsul este simplu: focul cade peste materialul care poate fi ars şi care
îl poate răspândi. Duhul Sfânt a fost recunoscut şi onorat ca Persoană divină.
Ei L-au ascultat cu promtitudine şi fără rezerve. Astfel, au primit
ungeri sfinte şi au fost purtaţi ca o armată victorioasă.
O, Dumnezeule, trimite focul încă o dată!

ISBN 978-9.73-88299-4-7
Editura PerlaSuferinţei